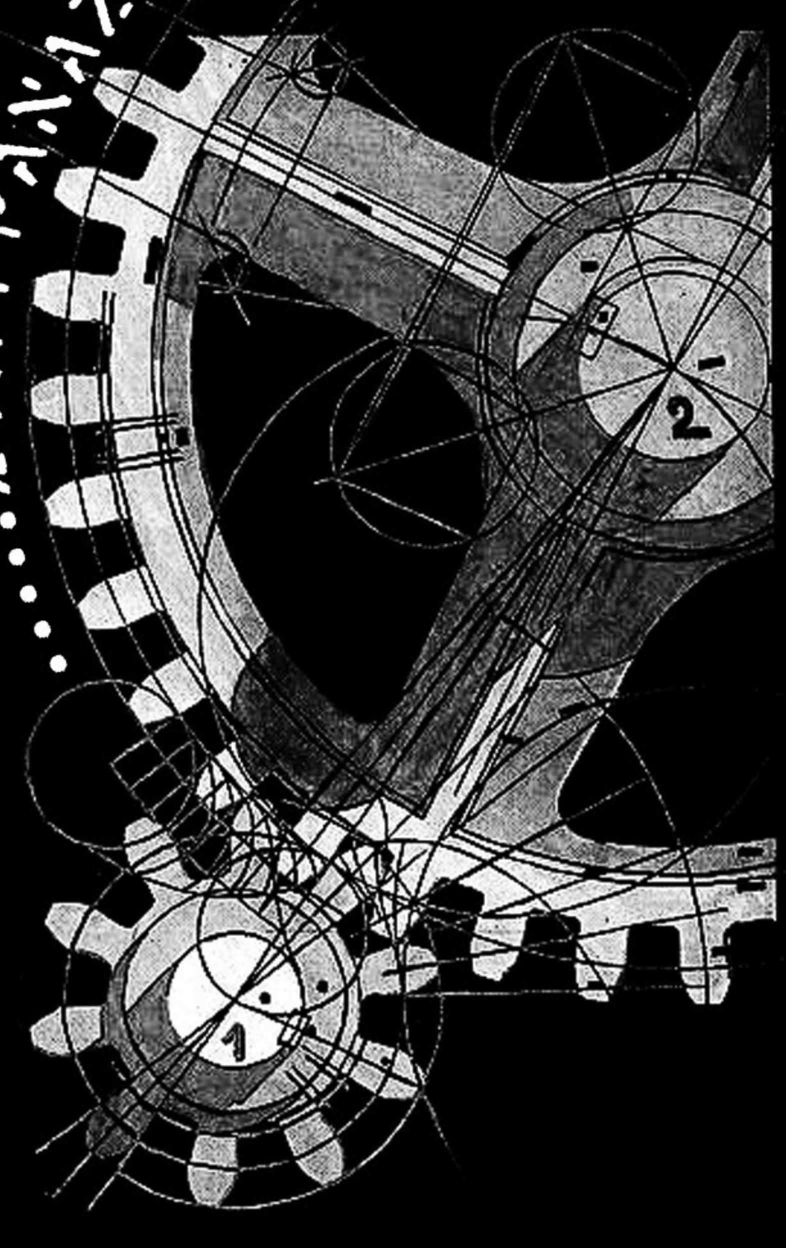
ΑΠΟΡΡΥΘΜΙΣΗ

...ΣΤΑ ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 0

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

EDITORIAL

Η απορρύθμιση είναι μια μπροσούρα που εκδίδεται από άτομα που συμμετέχουν στην συνέλευση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού πολυτεχνείου. Το τεύχος 0 ειναι το πρώτο, και ειναι πιθανό να αποτελέσει την αρχη μιας άτακτης έκδοσης, η περιοδικότητα της οποίας θα διαμορφώνεται χαοτικά ανάλογα με τις συγκυρίες, τις επιθυμίες και τις ανάγκες που θέλουμε να εκφράσουμε έντυπα. Τα κείμενα αυτά δεν είναι στο σύνολο τους αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης επομένωνς δεν εκφράζουν στην ολότητά τους κανέναν παρα μόνο τον συγγραφέα τους. Το δε βάρος τη επιλογής και της επεξεργασίας τους ανέλαβε η συνέλευση του ΑΣΠ με βάση την ομόφωνη απόφαση για το πνεύμα και τη φιλοσοφία που θα διαπνέει το έντυπο αυτό.

Το τεύχος αυτό είναι μια προσπάθεια ανάγνωσης της πραγματικότητας , ανάλυσης τησ, και ιχνηλάτησης των προθέσεων της κυριαρχίας. Για εμάς το νήμα της καταστολής ξετυλίγεται ενιαίο χωρίς καθετότητες και διαχωρισμούς όπως παρουσιάζεται από τους εξουσιαστές και συνδέουμε κάθε κρίκο που δέχεται επίθεση από την κρατική μηχανή επιλέγοντας να πούμε τη δική μας αλήθεια . Οι διώξεις , συλλήψεις, προφυλακίσεις, απαγωγές ατόμων , η βάφτιση ενός σπιτιού ως γιάφκα και η ποινικοποίηση πολιτικών και προσωπικών σχεσεων με αφετηρία την υπόθεση Χαλανδρίου δεν είναι καθόλου ασύνδετες με την μπατσοκρατία στα εξάρχεια ή την εισβολη στο Ρεσάλτο. Είναι όλα μέρος μιας ενιαίας στρατηγικής από τα πάνω και εμείς δεν πρόκειται να απομονώσουμε κανέναν, βοηθωντας στην ανάδειξη του εσωτερικού εχθρού. Μια απο τισ αιχμες αυτης της στρατηγικης είναι και ο πειραματισμός του κράτους με τον τρομονόμο ως αναβαθμισμένο και ευέλικτο του όπλο.

Η μπροσούρα αυτή διακινείται χέρι με χέρι χωρίς αντίτιμο. Αντιστεκόμαστε στις εμπορευματικές σχέσεις και στη λογική που αξιολογει σε χρηματικές μονάδες τις σκέψεις, τα συναισθήματα, τις ιδέες μας και θα τα υποβίβαζε σε προιόν και αυτή τη σελίδα σε απλές οδηγίες χρήσης . Επιθυμούμε να επικοινωνήσουμε εφαρμόζοντας σχέσεις σε ένα άλλο επίπεδο έξω από τα όποια προκατασκευασμένα μοτίβα.

Τα κείμενα και η αισθητική της αποτελουν προϊόν της δικής μας συνείδησης και αλήθειας μακριά από τους κυρίαρχους κανόνες φόρμας και περιεχομένου, απο ιδεολογήματα, ειδικούς και υποβολιμαία πρότυπα

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Ο 21ος αιώνας χαρακτηρίζεται από μια συνολική μετάλλαξη των καθεστώτων σε παγκόσμια κλίμακα προς την κατεύθυνση των φιλελεύθερων δημοκρατιών και την επικράτηση του καπιταλισμού ως κύριο και αδιαφιλονίκητο οικονομικό σύστημα. Αυτό συνέβη, κατά κύριο λόγο, γιατί η κοινοβουλευτική δημοκρατία αποτέλεσε το πιο αποτελεσματικό πολίτευμα για την στήριξη αυτού του οικονομικού συστήματος καλύπτοντας κάθε τι κάτω από ένα πολύχρωμο μανδύα δημοκρατικών ιδεών και αξιακών κανόνων.

Φυσικά, το μοντέλο της παγκόσμιας καπιταλιστικής κυριαρχίας δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστες τις κοινωνικές δομές. Όντας ένα σύστημα που παράγει πλούτο και δεν τον μοιράζει ισομερώς αλλά τον κατανείμει με τέτοιο τρόπο ώστε να συγκεντρώνεται στα χέρια μιας μειοψηφίας, να αναπαράγει την αδικία σε όλους τους τομείς και την κοινωνική περιθωριοποίηση καθιέρωσε την εκμετάλλευση και τον αποκλεισμό ως θεμέλιους λίθους για την κοινωνική πυραμίδα. Αυτές οι συνθήκες δεν θα μπορούσαν παρά να δημιουργήσουν αντιθέσεις και με την βαθιά ανισότητα που παράγουν στο κοινωνικό σώμα, προκαλούν έντονη δυσαρέσκεια και κοινωνικές συγκρούσεις. Όλη αυτή η κατάσταση βέβαια, δεν είναι προνόμιο μόνο των υπανάπτυκτων κρατών αλλά κυρίως των ανεπτυγμένων δυτικών κρατών δημιουργώντας έναν καινούργιο Τρίτο Κόσμο στους κόλπους τους.

Το κράτος με όποιο πολιτικό προσωπείο και αν εμφανίζεται προσπαθεί πάση θυσία σαν «έμβιος οργανισμός» να πραγματοποιεί δυο πολύ σημαντικές λειτουργίες, να επιβιώνει και να αναπαράγεται. Αυτό σημαίνει ότι οφείλει να διατηρεί το κοινωνικό και πολιτικό status quo αναπροσαρμόζοντας τις δομές του πάντα στα πλαίσια του μοντέλου κυριαρχίας που επικρατεί. Έτσι στις διαφαινόμενες κοινωνικές αναταράξεις και ενδεχόμενες συγκρούσεις προτάσσει την πυγμή του και τις ολοκληρωτικές δομές του έτσι ώστε να διαφυλαχτεί η κοινωική ειρήνη και η προϋπάρχουσα ισορροπία. Οι όποιες αντιδράσεις και αποκλίσεις καταπνίγονται στο όνομα της Δημοκρατίας, του έθνους και άλλων βαρύγδουπων εννοιών που προβάλλουν ως απροσπέλαστα τείχη σε καθένα που σκέπτεται και πράττει διαφορετικά και αντιθετικά με το υπάρχον.

Το ελληνικό κράτος ως μέρος του δυτικού κόσμου και της φιλελεύθερης οικονομίας δεν θα μπορούσε να παρεκκλίνει από τα πρότυπα και τις κυρίαρχες γραμμές. Με άλλα λόγια παρατηρώντας την μερίδα των ανέργων, φτωχών και καταπιεσμένων ολοένα να αυξάνεται έπρεπε να αναδιπλωθεί προκειμένου να προλάβει κοινωνικές αναταράξεις και αμφισβητήσεις στις καθιερωμένες δομές. Δεν κατάφερε βέβαια να προβλέψει την εξέγερση του Δεκέμβρη η οποία πήρε μεγάλες διαστάσεις φέρνοντας στο προσκήνιο των κοινωνικών συγκρούσεων κομμάτια της κατακερματισμένης κατά τα άλλα κοινωνίας που ήταν αποκλεισμένα από οτιδήποτε προσφέρει ο σύγχρονος τρόπος ζωής. Άνεργοι, εξαθλιωμένοι μετανάστες, χαμηλά αμειβόμενοι εργαζόμενοι, κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα ένα συρφετό κόσμου φαινομενικά ανομοιογενές κατάφερε να συμπράξει στους δρόμους, να καταστρέψει καταστήματα πολυεθνικών, σύμβολα της καθημερινής του εκμετάλλευσης και με το πλιάτσικο στα εμπορικά μαγαζιά να διεκδικήσει μέρος από αυτά που του ανήκουν. Αυτή η εξέγερση κατάφερε να αναδείξει βαθιά και χρόνια κοινωνικά ρήγματα τα οποία εδώ και καιρό έσειαν τα θεμέλια του οικοδομήματος της ελληνικής κοινωνίας. Έστειλε ένα δυναμικό μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση στο εσωτερικό και το εξωτερικό ότι η εξέγερση δεν είναι κάτι χιμαιρικό αλλά μια κατάσταση που μπορεί να ανθίσει στο υπάρχον κοινωνικό έδαφος.

Όλα αυτά δεν υπήρχε περίπτωση να μείνουν αναπάντητα αφού προκάλεσαν κλυδωνισμό στην επίπλαστη κοινωνική ειρήνη που επικρατούσε μέχρι τότε και έθεσαν σε αμφισβήτηση το παρόν και το μέλλον του κοινωνικού κατεστημένου. Το ελληνικό κράτος έδωσε μια απάντηση σε όλα τα επίπεδα αναδιοργανώνοντας τις δομές του και πραγματοποιώντας μια έντονη αντεπαναστατική δράση. Αυτό επιτεύχθηκε βασικά στο επίπεδο της απονοηματοδότησης των γεγονότων προσπαθώντας να αφομοιώσει, να διαστρεβλώσει και να καταστείλει τους πολύμορφους κοινωνικούς αγώνες. Σαν πρώτο βήμα, το κράτος για να επιβιώσει άλλαξε κυβέρνηση παίρνοντας ένα προφίλ πιο προσιτό στον μέσο φιλήσυχο πολίτη και κατάφερε για ακόμη μια φορά να τον κάνει να πιστέψει ότι «τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν». Για να πατάει γερά στα πόδια της, εμπλούτισε το ήδη υπάρχον ισχυρό νομικό πλαίσιο έτσι ώστε να έχει την συναίνεση ότι πράττει σύννομα και δημοκρατικά. Το σύνολο των νόμων αυτών έχει ονομαστεί τρομονόμος και το πρώτο σύγχρονο πακέτο νομοθετημάτων είχε ψηφιστεί το καλοκαίρι του 2001 με πιέσεις άλλων κρατών και με πρόσχημα «την πάταξη της τρομοκρατίας» εν όψει των ολυμπιακών αγώνων του 2004. Κατόπιν, εξελίχθηκε πολλές φορές μορφώνοντας μια αυστηρή και συμπαγή δομή που έχει το βασικό χαρακτηριστικό να ονομάζει τρομοκράτες και «εχθρούς της κοινωνίας» ανθρώπους που συμμετέχουν σε κοινωνικούς αγώνες ακόμη και με βάση ελάχιστα και συχνά τραγελαφικά ενοχοποιητικά στοιχεία. Στην συνέχεια σε πρακτικό επίπεδο, δημιούργησε νέα σώματα της αστυνομίας με αντίστοιχο σύγχρονο εξοπλισμό για να καταστείλουν τις όποιες κινητοποιήσεις και έσπειρε στην πόλη χιλιάδες κάμερες για να ελέγχει καθετί που λαμβάνει χώρα σε αυτή. Εδραιώθηκε μια τέτοια σχέση συνεργασίας κράτους – ΜΜΕ κάτι που ήταν απαραίτητο για να διαμορφώνεται, όταν αυτό είναι επιβεβλημένο, η απαραίτητη κοινωνική συναίνεση και αποδοχή των κρατικών μέτρων και κινήσεων. Αναπτύχθηκαν βέβαια και οι συνδέσεις με το παρακράτος και τις αρρωστημένες δομές του θυμίζοντας έντονα σε επίπεδο πρακτικών και αντιλήψεων, άλλες εποχές. Το μεγαλύτερο όμως κρατικό δημιούργημα ήταν να εφεύρει έναν

εσωτερικό εχθρό σαν φάντασμα που πλανιέται γύρω και μέσα μας και να γεννήσει ενοχικά και φοβικά σύνδρομα στις καρδιές μεγάλου μέρους του πληθυσμού.

Το πρώτο βήμα είχε πραγματοποιηθεί εκσυγχρονίζοντας και εξελίσσοντας τις πολυεπίπεδες κατασταλτικές δομές μα ήταν καιρός το κράτος να περάσει την αντεπίθεση. Μετά τους διαχεόμενους φόβους κατά την καλοκαιρινή περίοδο ότι θα γίνουν επιθέσεις σε καταλήψεις και πολιτικούς χώρους διαμόρφωσε το κατάλληλο κλίμα τρομολαγνείας και γενικευμένου φόβου γι' αυτό που θα ακολουθούσε. Στα τέλη Σεπτεμβρίου έμελλε να συμβεί ένα γεγονός που θα προσδιόριζε και θα καθόριζε εν πολλοίς την στρατηγική που θα ακολουθούσε η κρατική μηχανή. Στις 23 Σεπτεμβρίου η αντιτρομοκρατική εισέβαλλε σε ένα φοιτητικό σπίτι στο Χαλάνδρι και σε ένα στο Γαλάτσι, απήγαγε 4 άτομα που τα ονόμασε τρομοκράτες, τα ανήγαγε σε επίπεδο εικόνας σε ύψιστο κοινωνικό κίνδυνο και τα υπέβαλλε στην συνέχεια σε όλες τις «νόμιμες» διαδικασίες που ορίζονται από τον τρομονόμο. Αυτό σημαίνει εξοντωτικές ανακρίσεις με βιαιότητα και γενικότερο παραλογισμό, δαιμονοποίηση από τα ΜΜΕ και τελικά εγκλεισμό σε κελιά. Ταυτόχρονα βγήκαν εντάλματα σύλληψης για 10 ακόμα άτομα που σύμφωνα με τις κρατικές επιλογές σχετίζονταν με την υπόθεση. Ακολούθησε η επικήρυξη 3 αναρχικών, κατηγορούμενων ως ληστών με τα μαύρα με το εξωφρενικό ποσό των 600.000 ευρώ. Και πάνω που η ατμόσφαιρα της πολιτικής που θα ακολουθηθεί είχε αρχίσει να ξεδιαλύνει άρχισε η επίθεση σε πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους μέσα από την αράχνη του παρακράτους με εμπρηστικές επιθέσεις σε στέκια και καταλήψεις.

Ακολούθησαν οι επιθέσεις μέσα από τα ΜΜΕ και προσπάθεια δικαστικής παρέμβασης με τις πολιτικές πλάτες της κοινοβουλευτικής ακροδεξιάς στο indymedia ένα ηλεκτρονικό μέσο ανοικτής δημοσίευσης, με τη δικαιολογία ότι έχει σχέση με υπόθαλψη εγκληματικών ενεργειών, σκέψη καθόλα γελοία μιας και οποιοσδήποτε μπορεί να δημοσιεύσει σε αυτό. Και καθώς το γαϊτανάκι της κρατικής στρατηγικής ξετυλίγονταν, συλλαμβάνεται η Αντιγόνη Χ., από την αντιτρομοκρατική με φαντασμαγορικό τρόπο και ονομάστηκε ως ένα ακόμη μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης. Λόγω ανύπαρκτων στοιχείων η κοπέλα μετά από μερικές μέρες αφέθηκε ελεύθερη μα τα ΜΜΕ δεν είχαν παραλείψει να ψάξουν και να εκθέσουν το κοινωνικό και πολιτικό της προφίλ αλλά και να υποβληθεί από την αντιτρομοκρατική σε μια απίστευτη σωματική και ηθική εξόντωση. Το αποτέλεσμα ήταν να αυστηροποιηθούν εκ νέου οι περιοριστικοί όροι που της είχαν επιβληθεί μετά από παλιότερη σύλληψη σε πορεία. Στη συνέχεια στις 5 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε η εισβολή στον ανοιχτό κοινωνικό και αναρχικό στέκι Ρεσάλτο, στο Κερατσίνι και η φαντασιακή παρουσίασή του ως γιάφκα και ορμητήριο εμπρηστών. Στούς συλληφθέντες επιβλήθηκαν εξοντωτικά χρηματικά πρόστιμα που ανέρχονταν σε 51.000 ευρώ καθώς και κατηγορίες σε άτομα που κατέλαβαν το δημαρχείο Κερατσινίου σε ένδειξη αλληλεγγύης. Η ιστορία συνεχίστηκε με τη σύλληψη και κατηγορία του Νίκου Μ. ως μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης που τελικά δεν προφυλακίστηκε λόγω έλλειψης στοιχείων.

Εύλογα λοιπόν γεννιέται το ερώτημα γιατί εκτυλίσσεται μπροστά μας μια τόσο οργανωμένη επίθεση στον αναρχικό – αντιεξουσιαστικό χώρο . Παίρνοντας τα πράγματα από την αρχή, βλέπουμε ότι το ύψιστο αγαθό της σημερινής κοινωνίας δεν είναι οι κοινωνικές παροχές αλλά η έννοια της ασφάλειας. Ένα «αγαθό» πολύ γενικό και ασαφές που έπρεπε να εφεύρουν οι κρατούντες ώστε να δικαιολογήσουν στην κοινή γνώμη την αυξανόμενη καταστολή και μείωση των πολιτικών ελευθεριών και του «ιδιωτικού χώρου». Οι επιθέσεις αυτές, με προμετωπίδα την ασφάλεια των πολιτών, κατευθύνθηκαν στον αναρχικό – αντιεξουσιαστικό χώρο γιατί μπορούσε από άποψη ιδεολογικού – πολιτικού υποβάθρου να εξηγήσει τα κοινωνικά φαινόμενα, να κατανοήσει την σύνδεση, αλληλεξάρτηση και ιστορική διαδοχή τους και να συνεισφέρει στην κοινωνικοποίηση πρακτικών αντίστασης. Όσο αφορά τα γεγονότα που έλαβαν χώρα την περασμένη περίοδο, με την ονομασία του φοιτητικού σπιτιού στο Χαλάνδρι σε γιάφκα παρατηρούμε ένα νεολογισμό όσον αφορά την ονομασία του τρομοκράτη και τα χαρακτηριστικά αυτού καθώς και την εγκληματοποίηση των κοινωνικών και φιλικών σχέσεων. Η επικήρυξη των 3 αναρχικών, έλαβε χώρα σε παράλληλο χρόνο με την επικήρυξη των δραστών της επίθεσης ενάντια στην συνδικαλίστρια Κούνεβα συμψηφίζοντας στα μάτια της κοινής γνώμης τις δύο καταστάσεις. Παρατηρούμε την προσπάθεια από τον επικοινωνιακό βραχίονα της εξουσίας, να διαχυθεί στο αναρχικό – αντιεξουσιαστικό κίνημα η ιδέα ότι υπάρχουν καλοί και κακοί αναρχικοί, αποδεκτοί και μη αποδεχτοί από την κοινωνία της οποίας το συμφέρον ταυτίζεται με αυτό του κράτους. Συμφωνεί δηλαδή προσχηματικά με τις διάφορες πολιτικές απόψεις αλλά μονό αν αυτές παραμείνουν σε ένα αυστηρά θεωρητικό και κλεισμένο σε θεσμικά πλαίσια πεδίο. Η εισβολή στον κοινωνικό χώρο Ρεσάλτο στο Κερατσίνι,οι συλλήψεις της Αντιγόνης Χ. και του Νίκου Μ. που κατηγορήθηκαν σαν «τρομοκράτες» ,καταδεικνύουν την προσπάθεια της κρατικής μηχανής να φέρει σε κατάσταση ομηρίας ανθρώπους που συμμετέχουν σε κοινωνικούς αγώνες με κατασκευασμένα φανταστικά στοιχεία, φέρνοντας τον διωκόμενο στην κατάσταση να πρέπει να αποδείξει ότι δεν είναι ένοχος αντιστρέφοντας το τεκμήριο της αθωότητας

Το κράτος με την επίθεση που έχει εξαπολύσει έχει χωρίσει τον κόσμο σε δύο παρατάξεις αυτή των φιλήσυχων πολιτών και εκείνη των τρομοκρατών και διασαλευτών της κοινωνικής ειρήνης και ασφάλειας. Ο οποιοσδήποτε οφείλει, σύμφωνα με τα λεγόμενα του κράτους και των λειτουργών του, να απαντήσει στο δίλλημα που τίθεται και να διαλέξει στρατόπεδο. Όταν χαράσσονται γραμμές ο καθένας πρέπει να έχει το θάρρος να απαντήσει και να προσδιορίσει την θέση του. Ο καθένας πρέπει να διαλύσει την συνενοχή της σιωπής και να πάρει θέση ως προς τους άλλους και τις κρατικές επιλογές. Εμείς έχουμε ήδη πάρει την θέση μας...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

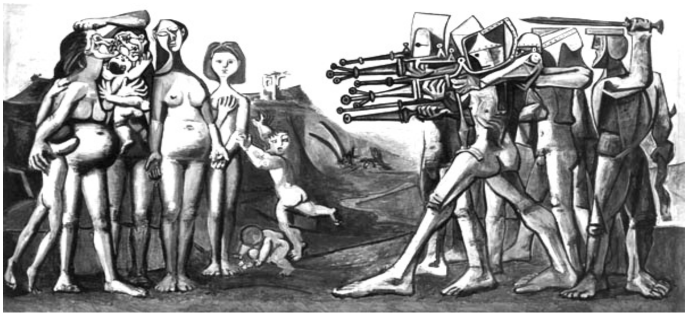
ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ή ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ

Η «κρατική τρομοκρατία ή αλλιώς τρομοκρατία από τα επάνω» πρόκειται για έννοια που υπάρχει από τις πρώτες οργανωμένες κοινωνίες και αναφέρεται στον εκφοβισμό από την κυριαρχία μεγάλης μερίδας πληθυσμού. Φυσικά η τρομοκρατία από τα επάνω δεν περιορίζεται στην επίδειξη δύναμης μόνο από το κράτος αλλά και από ισχυρούς κοινωνικούς φορείς όπως για παράδειγμα η εκκλησία ή και οικονομικοί κολοσσοί, πολυεθνικές και γενικά οποιεσδήποτε δομές έχουν αποκτήσει μεγάλη επιρροή στο πολιτικό σύστημα. Αυτό το είδος της τρομοκρατίας είναι και το πιο ύπουλο γιατί είναι συνυφασμένο με τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό και τις κυρίαρχες γραμμές οπότε μια οποιαδήποτε αμφισβήτηση του στρέφεται ως ευθεία κριτική στο ίδιο το πολιτικό σύστημα και του θεσμούς που το περιβάλλουν. Είναι μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ταυτισμένο με αυτό που ονομάζουμε κοινωνική πραγματικότητα ώστε πολλές φορές δεν αντιλαμβανόμαστε την μείωση της ελευθερίας μας επικροτώντας και αφομοιώνοντας τις ενέργειες προέρχονται από τις πεφωτισμένες ηγεσίες. Προφανώς, η κρατική τρομοκρατία δεν είναι μονοδιάστατο φαινόμενο αλλά πολυδιάστατο αποκτώντας διάφορα προσωπεία και εκφραζόμενη με διάφορους τρόπους τους οποίους μάλιστα συναντά κάθε άνθρωπος σε κάθε στάδιο και περίοδο της ζωής του.

Μια από τις πρόδηλες εκφράσεις αυτής της τρομοκρατίας σε μορφή τελείως απροκάλυπτη είναι το πρόσωπο της εργασίας στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος με δεκανίκι την αστική φιλελεύθερη δημοκρατία. Η φύση της εργασίας που εξ ορισμού πρόκειται για μισθωτή εργασία, καθιστά τον άνθρωπο γρανάζι της παραγωγής και προϊόν με ανταλλακτική αξία. Για την εξασφάλιση υψηλής παραγωγικότητας και την εγκόλπωση μιας διαρκώς αυξανόμενης υπεραξίας από τους εργαζόμενους , είναι απαραίτητη η εξάσκηση τρομοκρατίας και η εξάπλωση του φόβου στους εργαζόμενους. Πρώτα απ' όλα οι σχέσεις ανταγωνισμού μεταξύ των εργαζομένων και πατροναρίσματος εργαζόμενου – προϊστάμενου που τροφοδοτεί η ίδια η επιχείρηση δημιουργούν συνθήκες συνεχούς άγχους και ανασφάλειας. Ο εξαντλητικός έλεγχος της εργασίας με τις κάμερες ασφαλείας, τον έλεγχο στις ηλεκτρονικές δραστηριότητες, οι ψεύτικοι πελάτες, τα ερωτηματολόγια παραπόνων, οι επιβλέποντες που με λίγα περισσότερα χρήματα νομίζουν ότι κατέχουν πραγματική εξουσία μα στην ουσία πρόκειται για μια ισχυρότερη από μέρους τους δήλωση νομιμοφροσύνης και υποταγής, είναι μερικά από τα μέτρα που χρησιμοποιούν οι σύγχρονες «αποδοτικές επιχειρήσεις». Και ενώ οι συσχετισμοί ήταν ήδη δυσμενείς για τους εργαζόμενους ,κάνει την εμφάνισή της και η περίφημη οικονομική κρίση προκαλώντας αυστηροποίηση ωραρίων και όρων εργασίας, αύξηση των απολύσεων, στέρηση εργασιακών δικαιωμάτων και εμπέδωση ενός συνδικαλιστικού τρόμου με το κυνήγι των συνδικαλιστών και των όποιων διεκδικητικών τάσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η περίπτωση της συνδικαλίστριας των καθαριστριών του ΗΣΑΠ Κωνσταντίνας Κούνεβα της οποίας το πρόσωπο κάηκε από οξύ που της πέταξαν τσιράκια των εργοδοτών. Όλα αυτά βέβαια στο δρόμο του καθημερινού αγώνα της επιβίωσης, οδηγούν τον άνθρωπο στον εξευτελισμό και την ιδιώτευση.

Ακόμα μια πηγή της κρατικής τρομοκρατίας είναι, οι κατασκευασμένες ειδήσεις που χρησιμοποιούνται από τους όποιους φορείς για την χειραγώγηση και κατατρομοκράτηση των πολιτών. Η γρίπη των πουλερικών, η γρίπη των χοίρων, το χτύπημα στους δίδυμους πύργους είναι γεγονότα στα οποία φαίνεται η κατάφορη τρομοκράτηση του πληθυσμού και ο έλεγχος του κοινού αισθήματος. Πρόκειται για μια ώθηση σε μια κοινωνία ανασφάλειας σε διαρκή «πορτοκαλί συναγερμό» έτσι ώστε να στρέψει την πλάτη η ευρεία κοινωνία στα κακώς κείμενα και να πάθει μια αναισθητοποίηση στα κοινωνικά αντανακλαστικά απέναντι σε άδικες κρατικές παρεμβάσεις και ρυθμίσεις. Σε όλη αυτή διαδικασία βοηθούν βέβαια και τα Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης που με το είδος των ειδήσεων που προβάλουν οδηγούν στον εγκλωβισμό των πολιτών μέσα από την δύναμη της πληροφορίας και της εικόνας. Όπως είχε πει κάποιος πολιτικός των Η.Π.Α. «αρκεί κάτι να μεταδοθεί από τα μέσα χιλιάδες φορές και έχει γίνει πιστευτό» μια φράση η οποία δείχνει την δύναμη αυτών των μέσων για την διαμόρφωση των συνειδήσεων και την κατασκευή υπάκουων τρομοκρατημένων πολιτών.

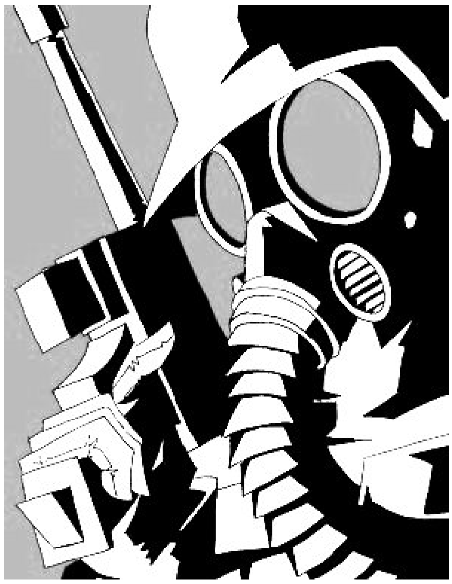
Χαρακτηριστικό επίσης είναι και το καθεστώς ευρείας επιτήρησης και καταστολής στην οποία έχουν περιέλθει οι σημερινές κοινωνίες. Κάμερες στους δρόμους, έλεγχος της προσωπικής ζωής, παρακολούθηση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, δημιουργία αισθήματος επιτήρησης μετατρέπουν την ζωή μας σε τηλεπαιχνίδι τύπου «Big brother» όπου ο καθένας δεν δρα φυσικά και αυθόρμητα γιατί ξέρει ότι παρακολουθείται. Η σύγχρονη τεχνολογία συνδράμει σε αυτό το έργο με υψηλής ανάλυσης και μικροσκοπικού μεγέθους κάμερες, ταυτότητες και διαβατήρια με μικροτσίπ, κατάλογοι με γενετικό υλικό. Δεν πρέπει να παραληφθεί και η όξυνση και εξέλιξη της καταστολής σε όλα τα επίπεδα. Από την ψήφιση τρομονόμων και ιδιώνυμων όσον αφορά το νομικό οπλοστάσιο, μέχρι και την χρησιμοποίηση νέων όπλων αποτελεσματικών για τον εκφοβισμό των πολιτών και την περιστολή των κινητοποιήσεων. Δημιουργία μιας στρατιωτικοποιημένης αστυνομίας που όλα τα παρακολουθεί και μιας κοινωνίας χαφιεδισμού που «σχεδόν οι μισοί πολίτες παρακολουθούν τους υπόλοιπους μισούς». Πρόκειται για μια ξεκάθαρη πρακτική πολεμικής ενάντια σε όλες τις ιδεολογίες που προτείνουν την ανατροπή του συστήματος ή τέλος πάντων κάτι όχι συμβατό με την δεδομένη κοινωνική πραγματικότητα. Όταν κυνηγούν και εκφοβίζουν τα άτομα στην κοινωνία δεν κυνηγούν τα ίδια τα άτομα ή τις παράνομές πράξεις τους αλλά το πλαίσιο των ιδεών που πρεσβεύουν μετατρέποντας την «αστυνομία των πολιτών» σε «αστυνομία σκέψης».

Όλα αυτά όπως είναι φυσικό οδηγούν σε μια κοινωνία ελέγχου με βάση της την κεκαλυμμένη τρομοκρατία για την λειτουργία και διαιώνισή της. Μια κοινωνία που διώκει όχι μόνο τις πράξεις αλλά και τις προθέσεις, μια υποθετική δηλαδή προέκταση της πραγματικότητας. Όταν μια κοινωνία θέτει στον εαυτό της το ψευτοδίλημμα «Ασφάλεια κοινωνικού συνόλου ή ελευθερία» πρέπει να αρχίζει να αναρωτιέται κατά πόσο ελεύθερη είναι…

Λίγα λόγια αντιπληροφόρησης

Την Τετάρτη 23/9, μετά από φαντασμαγορική επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής σε 2 σπίτια στο Χαλάνδρι και το Γαλάτσι συλλαμβάνονται 4 άτομα. Ανακρίνονται για 48 ώρες στην ΓΑΔΑ χωρίς την παρουσία δικηγόρων και την Παρασκευή 25/9 περνάνε από εισαγγελέα όπου παίρνουν τριήμερη προθεσμία για να απολογηθούν. Την ίδια μέρα βγαίνει ένταλμα για άλλα 6 άτομα, βασισμένο σε αποτυπώματα στο σπίτι στο Χαλάνδρι (που βαφτίστηκε γιάφκα), ποινικοποιώντας φιλικές και συγγενικές σχέσεις. Την Τρίτη 29 και Τετάρτη 30 Σεπτέμβρη περνάνε από εισαγγελέα όπου αρνούνται όλες τις κατηγορίες, οι 3 κρίνονται προφυλακιστέοι ενώ η 4η απελευθερώνεται με περιοριστικούς όρους.Η όλη επιχείρηση είχε πολύ έντονο το θεαματικό στοιχείο, άλλωστε κάτι τέτοιο είχαν υποσχεθεί οι μπάτσοι προαναγγέλλοντας την με SMS στους αστυνομικούς συντάκτες. Από τη μία η υπερπαραγωγή των μπάτσων : κουκουλοφόροι αντιτρομοκρατικάριοι, απρόσωποι ήρωες με αλεξίσφαιρα και αυτόματα, κλούβες, διμοιρίες ματάδων στην πλατεία Χαλανδρίου και μπλόκα σε κεντρικούς δρόμους.

Από την άλλη τα ΜΜΕ με την συνδρομή των παθιασμένων μπατσοεραστών τους, επιδόθηκαν σε έναν αγώνα ταχύτητας για το ποιος θα κόψει πρώτος το νήμα της πιο «έγκυρης» ενημέρωσης, όπου δεν καταλάβαινες τι είναι μπατσοδιαρροή και τι καφρίλα που κατέβαινε στο κεφάλι του κάθε δημοσιογράφου. Σκατά ,ψευτιές , σκευωρίες, βιαστικές τηλεκαταδίκες. Χαρακτήριζαν χωρίς κανένα ενδοιασμό τους διωκόμενους σκληρούς τρομοκράτες, επικίνδυνους για τη χώρα. Μέσα σ' όλο αυτό το κομφούζιο δε θα μπορούσε να λείπει και η στοχοποίηση του ασύλου (κυρίως της πολυτεχνειούπολης), αφού όπως λέει το παραμύθι εκεί σταματά το έργο της αστυνομίας, το κυνηγητό και οι παρακολουθήσεις. Όποτε είναι λογικό (?) ότι εκεί κατασκευάζονται οι βόμβες και διαφεύγουν οι τρομοκράτες. Ας μην έχουμε όμως τέτοιες αυταπάτες. Η αστυνομία έχει τον πλήρη έλεγχο της πολυτεχνειούπολης με ασφαλίτες να τριγυρίζουν νυχθημερόν, μπλόκα με σκυλιά στην πύλη κατεχάκη και ματάδες με ΜΡ5 να σημαδεύουν προς τα μέσα στην γωνία της κοκκινοπούλου.

Όμως, όπως και κάθε άλλο θεαματικό προϊόν ,έτσι και η υπόθεση άρχισε να ξεφουσκώνει με την γιάφκα να γίνεται σπίτι, οι τρομοκράτες ερωτευμένα μωρά ενώ τα στοιχεία παραμένουν ρευστά.Όταν οι μπάτσοι ολοκλήρωσαν το έργο τους πρωταγωνιστικό ρόλο πήρε η δικαιοσύνη ο πιο σάπιος και συντηρητικός θεσμός , που συμπληρώνει την τριάδα της αστικής εξουσίας, κρίνει και αποφασίζει με ταξικά και πολιτικά κριτήρια. Έτσι φραγκάτα λαμόγια την γλυτώνουν με απλές αποζημιώσεις ενώ πολιτικά υποκείμενα , μετανάστες και εξιλαστήρια θύματα καταδικάζονται σε εξοντωτικές ποινές , με μόνο στοιχείο τις καταθέσεις μπάτσων. Βέβαια σε συνθήκες κρίσης (και όχι μονό τότε) και σε συνδυασμό με την πολιτική αιχμή της συγκυρίας είναι γνωστό τρικ των εξουσιαστών η δημιουργία και η στοχοποίηση ενός φαντασιακού εσωτερικού εχθρού.

Η προσπάθεια εξόντωσης του τους εξιλεώνει, ταυτόχρονα διαμορφώνεται ένα κλίμα τρομολαγνείας και επικινδυνότητας επιβάλλοντας την κοινωνική συναίνεση σε κάθε κίνηση κρατικής καταστολής,και παράλληλα απονευρώνει κάθε κινηματική πρακτική . Έτσι η απειλή της τρομοκρατίας χρησίμευσε παγκόσμια σαν άλλοθι των αφεντικών για την αστυνομική διαχείριση της καθημερινότητας. Στην ελλάδα, ιδιαίτερα μετά το πανυγηράκι των ολυμπιακών, η στρατηγική αυτή κορυφώνεται με την ανάπτυξη αστυνομικών στρατών κατοχής σε κομβικά σημεία στο μητροπολιτικό πεδίο, κάμερες παρακολούθησης, υποκλοπές συνομιλιών της ΕΥΠ, νέα σώματα ασφαλείας , επιχειρήσεις σκούπα, και στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών.

Αυτή είναι η πραγματική τρομοκρατία , όπως η κάθε στιγμή ελέγχου που βιώνουμε, από τα σχολεία φυλακές, τα αποστειρωμένα πανεπιστήμια, την κάθε βασανιστική εργατοώρα ,το γραμμάτιο του δανείου την 1η του μήνα, το κάθε γαμημένο αφεντικό, τον κάθε εξουσιαστή, εκμεταλλευτή, τους φασίστες που ξερνάνε μίσος , μέχρι τις φυλακές τα αναμορφωτήρια και τα ψυχιατρεία.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΜΟΝΟΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗ, ΓΙΟΣΠΑ, ΜΑΣΟΥΡΑ ΠΟΥ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ

ΚΑΜΙΑΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ 6 ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε τον Οκτώβρη του 09 στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
αίθουσα 11 κτίριο χημικών μηχανικών

Γράμμα του Παναγιώτη Μασούρα

Την Τετάρτη,23 Σεπτεμβρίου και ώρα 8:15 ενώ έβγαινα από το σπίτι μου στο Γαλάτσι και κατευθυνόμενος με ένα σακβουαγιάζ προς το γυμναστήριο μου,έλαβε χώρα το συμβάν της σύλληψης μου από 25 άτομα της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Εν ριπή οφθαλμού βρέθηκα στο πεζοδρόμιο με τις χειροπέδες πισθάγκωνα,ενώ ταυτόχρονα ενημέρωναν τους αξιωματικούς τους ότι "όλα πήγαν καλά" και ότι "με πήραν".Με οδήγησαν στο 12ο όροφο της Γ.Α.Δ.Α.Την επόμενη πληροφορούμαι ότι μαζί με εμένα έχουν συλληφθεί ακόμα δύο φιλικά μου πρόσωπα.

Η παράσταση εν τω μεταξύ έχει ήδη αρχίσει.Άυπνος για δύο 24ωρα και σωματικα εξαντλημένος,όρθιος με το πρόσωπο μου προς το τοίχο και να ακολουθεί ένα μακροσκελές ερωτηματολόγιο,ενώ παράλληλα κάποιος αξιωματικός γυρνούσε από γραφείο σε γραφείο και αναφωνούσε μέσα σε ένα ντελίριο ηδονής πως αυτό που συμβαίνει λέγεται πόλεμος.

Κατόπιν πήρε θέση το ενδιαφέρον για την σταδιοδρομία μου,οι φιλικές κουβέντες,ο τσαμπουκάς και η ανθρώπινη προσέγγιση του παρασυρμένου νεολαίου που πήρε το στραβό δρόμο,ενώ αυτόκλητα εκείνοι ήταν αυτοί που θα έπρεπε να με ευθυγραμμίσουν και να με συνετίσουν,όχι για αυτούς αλλά για εμένα τον ίδιο όπως έλεγαν που είχα χρέος να βοηθήσω τον εαυτό μου,μιλώντας τους γιακαταστάσεις και ανθρώπους που ο ίδιος δεν γνώριζα.Αργότερα ενημερώθηκα από έναν αξιωματικό ότι ήμουν ο μαλάκας του ορόφου διότι όπως μου έλεγε οι υπόλοιποι με είχαν "δώσει στεγνά" και είχαν "βγάλει την ουρά τους απ'έξω" και πως εάν δεν μιλούσα θα έβγαζα φυλακή για πράγματα που έκαναν άλλοι,οπότε ξανακλήθηκα να απαντήσω για άγνωστες προς εμένα καταστάσεις.

Οι βάρδιες φύλαξης άρχισαν:οι "καλοί" αστυνομικοί με ευαίσθητο εσωτερικό κόσμο και πληγωμένα συναισθήματα από τα παιδικά τους χρόνια όπως έλεγαν,αναγνωρίζαν την αδικία και θέλανε να βοηθήσουν.Από την άλλη τα "σκληρά" κομάντο της υπηρεσίας με τα fullface, "σκληροί" εφαρμοστές του νόμου και εκπρόσωποι της ηθικής,ενεργούσαν με απολυτότητα,ψυχική και σωματική εξάντληση,ως ένα είδος εκδίκησης όπως έλεγαν επειδή "κρατούσα το στόμα μου κλειστό".

Το ότι αρνούμαι τις κατηγορίες που μου απέδωσαν,δεν σημαίνει ότι θα μπορούσα ποτέ να αρνηθώ την πολιτική μου "ταυτότητα" και "προέλευση".Δεν θα μπορούσα ποτέ να βάλω κάτω από το χαλάκι του εγκλεισμού την αξιοπρέπεια μου,παραβλέποντας το γεγονός ότι είμαι μια πολιτική οντότητα η οποία παίρνει και αυτή τη θέση της ενάντια στις αξίες και τους θεσμούς αυτής της κοινωνίας,διαμέσου της κριτικής επαναστατικής σκέψης και πρακτικής.Είμαι αναρχικός και είμαι ταγμένος στο στρατόπεδο της επανάστασης και παράλληλα του εαυτού μου.

Ο λόγος που βρίσκομαι σήμερα προφυλακισμένος εγώ και τα άλλα δύο φιλικά μου πρόσωπα είναι ευδιάκριτος.Μέχρι και ο πιο αφελής νους θα μπορούσε να αντιληφθεί ότι στη παρούσα συνθήκη εντάσσονται οριοθετημένες καταστάσεις στο πλαίσιο των εκλογών,κινούμενες στην εξυπηρέτηση πολιτικών και επικοινωνιακών σκοπιμοτήτων.

Η διογκώση της κατάστασης,οι πάνοπλες συνοδείες των Ε.Κ.Α.Μ. και ο ρόλος των ξεφτιλισμένων ρουφιανοδημοσιογράφων,σε συνδυασμό με τη πολιτική συνθήκη των ημερών ήταν αρκετό για να διαμορφωθεί ένα αίσθημα τάξης και ασφάλειας στο μέσο Έλληνα εν όψει των εκλογών,όπου υπνοβατικά πλέον θα κινούνταν με τον ρόλο του ενεργού πολίτη προς την κάλπη για να καταθέσει το μερίδιο των ευθυνών της ύπαρ-

ξης του για ακόμα μια φορά σε ξένα χέρια.Είναι γνωστό πλέον πως η κοινή γνώμη δεν έχει γνώμη, γι'αυτό λοιπόν κάποιος θα πάρει το ρόλο του διαμορφωτή της.Το κλίμα των ημερών οφείλεται ως επί το πλείστον στα σκουλήκια των media και στην αδηφάγα δίψα τους για "δράκους στο Γαλάτσι" και "τέρατα στο Χαλάνδρι",για κατα συρροή βομβιστές οι οποίοι έχουν διασυνδέσεις με "επιφανείς" επαναστατικές οργανώσεις από τις οποίες δέχονται εντολές και φέρνουν σε πέρας αποστολές.Για όπλα και σφαίρες που βρέθηκαν σπίτι μου,μέχρι και χρήματα που βαφτίστηκαν ως προϊόν ληστειών διοτί ήταν επιμελώς κρυμμένα,την επόμενη θα τα αφήνω στην εξώπορτα του σπιτιού μου.

Η κοινωνία δεν χωρίζεται σε τάξεις,παρά μόνο σε επιλογές και συνειδήσεις.Να διδαχτούμε λοιπόν από τον πόνο και την χαρά,το αίμα και το δρόμο.Γεννηθήκαμε για να υπάρχουμε ακέραιοι μέσα στις ακατάληπτες μοναδικότητες μας,ακατάληπτες γιατί αντέχουμε στον πόνο,απρόβλεπτες γιατί μάθαμε στο δρόμο, αδίστακτες γιατί θα στραφούμε εναντίον όλων,διότι θα μάθουμε να δένουμε μεθοδικά το ατσαλί με το δέρμα και να βάφουμε τα τσιμέντα με το επαναστατικό αίμα.

Εκτελούμε την ηθική,προλογίζοντας την καταστροφή, σιγοψιθυρίζουμε λυσσασμένα δαγκώνοντας τις λέξεις: ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΘΕΣΗ γιατί υπάρχει μονάχα η ομορφιά και η δύναμη,αλλά οι δειλοί για ισορροπήσουν επινόησαν τη δικαιοσύνη.

Εκεί που θα υπάρχουν συρματοπλέγματα,ας υπάρχουν ματωμένα χέρια που θα τα ξεσκίσουν,εκεί που θα υπάρχουν τσιμέντα ας υπάρχουν λυσσασμένες κραυγές που θα τα γκρεμίσουν,εκεί που θα υπάρχουν σίδερα ας υπάρχουν ψυχές σαν διαβρωτικά που θα τα καταστρέφουν,εκεί που θα ήμαστε θαμμένοι ζωντανοί ας θάψουμε μαζί την ηθική.

Οφειλούμε στο εαυτό μας να δαγκώνουμε τα δεσμά μας έστω και αν πεθάνουμε δαγκώνοντας.Γιατί δεν είμαστε τίποτα άλλο πέρα από τις ίδιες μας τις επιλογές.

Για την τιμή,την αξιοπρέπεια,την επανάσταση.
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ: Β.ΠΑΛΛΗ-Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ- Γ.ΒΟΥΤΣΗ-ΒΟΓΙΑΤΖΗ -Π.ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ-Η.ΝΙΚΟΛΑΟΥ.
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ ΜΟΥ Χ.ΧΑΤΖΙΜΙΧΕΛΑΚΗ-Μ.ΓΙΟΣΠΑ.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΜΕ

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αποτελούν ένα σημαντικό βοηθό του κράτους και των προνομιούχων. Ανεξαρτήτως ιδιοκτησιακού καθεστώτος είτε ανήκουν στο κράτος, είτε σε κάποιο ιδιώτη είτε σε κάποιο άλλο φορέα (πχ σε κάποιο κόμμα) και ανεξάρτητα από τον αν στηρίζουν η όχι την εκαστοτε κυβέρνηση (πράγμα το οποίο γίνεται για εξυπηρέτηση μικροπολιτικών συμφερόντων), στόχος των μμε όπως άλλωστε και κάθε επιχείρησης είναι το κέρδος και ως εκ τούτου και η διαιώνιση του συστήματος το οποίο τους επιτρέπει να βγάζουν κέρδος .Έτσι ποτέ δε χάνουν την ευκαιρία να επιτεθούν με το πιο λυσσαλέο τρόπο σε όσους μπαίνουν στο στόχαστρο των μηχανισμών καταστολής βοηθώντας έτσι το κράτος στις επιδιώξεις του.

Για το σκοπό αυτό λοιδορούν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο τους κοινωνικούς αγωνιστές, απονοηματοδοτωντας τις πράξεις τους, τις επιλογές τους και διαστρεβλώνουν τον λόγο τους. Στην προσπάθεια τους αυτή βγάζουν στη φόρα προσωπικά τους στοιχεία, εξευτελίζοντας έτσι την προσωπικότητα τους. Με τον τρόπο αυτο η κυριαρχία καταφέρνει να μετατρέπει την κοινωνική πραγματικότητα και τον πόλεμο που μαίνεται σε όλα τα επίπεδα, σε θέαμα, όπου οι τηλεθεατές παρακολουθούν όλο αγωνία την "έκβαση της υπόθεσης". Δημιουργείται, λοιπόν, ένας εσωτερικός εχθρός, καλλιεργώντας φοβικά αντανακλαστικά και προβάλλοντας το αίσθημα της ασφάλειας ως κοινωνική ανάγκη. Η εξουσία καταφέρνει να παρουσιάσει τις διάφορες κατασταλτικές μεθοδεύσεις ως κοινωνική συναίνεση, χτυπώντας έτσι όσους αντιστέκονται.

Χαρακτηριστική είναι η στάση των μμε και στο κυνήγι μαγισσών που ξεκίνησε το περασμένο Σεπτέμβριο και συνεχίζεται μέχρι σήμερα με μια σειρά διώξεων με πρόσχημα την ταυτοποίηση ατόμων γα συμμετοχή στη συνομωσία πυρήνων της φωτιάς.

Για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού κάθε τρόπος είναι θεμιτός. Έτσι από την πρώτη στιγμή βλέπουμε μια λυσσαλέα επίθεση κατά των κατηγορουμένων, τους οποίους εξ αρχής παρουσίαζαν σαν μελή της οργάνωσης καταστρατηγώντας το τεκμήριο της αθωότητας. Ως εκ τούτου τα τηλεπαραθυρα μετατράπηκαν σε δικαστήρια και σε ρόλο δικαστών και εισαγγελέων δημοσιογράφοι, πολιτικοί και λοιποί αδέκαστοι ειδικοί να καταδικάζουν σύσσωμοι «τη βία από όπου και αν προέρχεται», αναφερόμενοι φυσικά στη βία που παραβιάζει και στρέφεται ενάντια στο μονοπώλιο της άσκησης βίας από το κράτος. Το σκηνικό ολοκληρώνεται με τηλεορασοπληκτους υπηκόους – πρόθυμους συνεργάτες των μπάτσων ως μάρτυρες, στους οποίους έτσι δίνεται η δυνατότητα της εκπλήρωσης του «ονείρου» να βγουν στην τηλεόραση. Όπως είναι προφανές κανένας από τους παραπάνω δε θα κληθεί να δώσει ποτέ εξηγήσεις, στην κατά τα αλλα τυφλή, δικαιοσύνη στο ενδεχόμενο κάποιος/α ή κάποιοι από τους κατηγορούμενους να αποδειχτούν αθώοι.

Η όλη επιχείρηση φυσικά παρουσιάστηκε βάση κινηματογραφικών προτύπων. Έτσι παρουσιάζονταν εικόνες κουκουλοφόρων αντιρομοκρατικαριων και πάνοπλων αστυνομικών που μόνο στόχο είχαν να τρομοκρατήσουν όσους αντιστέκονται και δε σκύβουν το κεφάλι στα κελεύσματα του κράτους και των μηχανισμών του. Οι ειδήσεις μετατρέπονται σε δραματική ταινία με κατάλληλη μουσική και σχολιασμό και τα γεγονότα εκδραματιζονται με στόχο ο θεατής να νιώσει φόβο και αγανάκτηση.

Φυσικά τον πλήρη έλεγχο των πληροφοριών που διαρρέουν τα μέσα ενημέρωσης έχει η αστυνομία. Έτσι ανάλογα με τη συγκυρία και τους στόχους της αντιτρομοκρατικής πληροφορίες αλλάζουν, παρουσιάζονται αλλιώς, παίρνονται πίσω. Στην αρχή λοιπόν οι συλληφθέντες συνδέονταν ακόμα και με άραβες εξτρεμιστές, χαρακτηριστικά γνωστό ρουφιανosite , έγραφε «ενδέχεται δυο από αυτά τα άτομα να έχουν σχέση με δράστες που πραγματοποίησαν τρομοκρατικές ενέργειες στο παρελθόν και μιλούν για μια τρομοκρατική επίθεση στη Πάτρα όπου οι δράστες προέρχονταν από τον αραβικό κόσμο». Επίσης αναφερόταν ότι είχε βρεθεί αποτύπωμα πάνω σε εκρηκτικό μηχανισμό στην Αγία Τριάδα του Πειραιά το οποίο ανήκε σε έναν από τους συλληφθέντες, ότι οι βόμβες κατασκευάζονταν στην πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου (συγκεκριμένα η εν λόγω ιστοσελίδα έγραφε «οι προκηρύξεις συντάσσονταν σε ιντερνετ καφέ, ενώ οι εκρηκτικοί μηχανισμοί κατασκευάζονταν στην πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου»), μη χάνοντας την ευκαιρία ακόμα μια φορά να χτυπήσουν το άσυλο, και παρουσιάζονταν από την αστυνομία σα δεδομένο ότι οι συλληφθέντες άνηκαν στην οργάνωση. Φυσικά πολλές από τις πληροφορίες δεν επιβεβαιώθηκαν και στοιχεία παίρνονταν πίσω. Έτσι, το κηροπήγιο που βρέθηκε στη «γιάφκα» του Χαλανδρίου και πάνω στο οποίο υπήρχε υποτίθεται αποτύπωμα της Αντιγόνης Χ δεν προσκομίστηκε στον εισαγγελέα, το αποτύπωμα που βρέθηκε στον μηχανισμό στην αγία τριάδα Πειραιά έγινε μισό και μετά δεν ξανακούσαμε τίποτα για αυτό, το πιστόλι τύπου μπρελόκ που είχε βρεθεί από τα τσακάλια της αντιτρομοκρατικής σε σπίτι κατηγορούμενου αποδείχτηκε «πιστόλι» φωτοβολίδων και φυσικά η επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής κρίθηκε βεβιασμένη λόγο εκλογών από κάποιους δημοσιογράφους και έτσι χάθηκαν πολύτιμα στοιχεία που θα «έδεναν» τις κατηγορίες.

Από τα δημοσιεύματα του τύπου (έντυπου και ηλεκτρονικού) και τα ρεπορτάζ των καναλιών δεν έλειπε και ο κουτσομπολίστικος χαρακτήρας με πιο χαρακτηριστική ίσως αυτά της φυλλάδας «εσπρέσο» με τίτλους όπως «ο μεγάλος έρωτας στη γιάφκα με τα μωρά». Από την πρώτη κιόλας στιγμή άρχισε η διαπόμπευση και ο διασυρμός των συλληφθέντων, βγάζοντας στο φως στοιχεία της προσωπικής τους ζωής τα οποία διαστρεβλώνονταν και χρησιμοποιούνταν όπως βόλευε. Έτσι σιγά σιγά η πολιτική διάσταση της υπόθεσης υποσκελίστηκε από ανούσιες πληροφορίες που σα στόχο είχαν να εξευτελίσουν τους κατηγορούμενους φτιάχνοντας τους το ανάλογο προφίλ. Ως εκ τούτου παρουσίαζαν τους συλληφθέντες σα σκληρούς, βίαιους από πλούσιες οικογένειες και αρκετά αφελείς και ανώριμους ώστε να καθοδηγούνται από διάφορα σκοτεινά κέντρα, θέλοντας έτσι να δημιουργήσουν αρνητική προδιάθεση στην κοινωνία προς τους συλληφθέντες και να παρουσιαστεί κάθε προσπάθεια αντίστασης προς το υπάρχον αδύνατη και καθοδηγούμενη.

Κρίνοντας και από τα παραπάνω φαίνεται για ακόμα μια φορά, ότι σε αντίθεση με όσα τα μμε υποστηρίζουν ούτε ανεξάρτητα είναι ούτε μη κατευθυνόμενα. Γίνεται εμφανές οτι παρουσιάζουν μια διαστρεβλωμένη εικόνα της πραγματικότητας αποκρύπτουν την αλήθεια ή την δείχνουν όπως συμφέρει με σκοπό τη δημιουργία εντυπώσεων και την εμπέδωση του φόβου στην κοινωνία. Η αντίθεση και η εχθρική μας στάση προς όλους αυτούς τους μηχανισμούς όπως και η αλληλεγγύη μας προς τους διωκόμενους είναι δεδομένη.

Γράμμα του Χάρη Χατζημιχελάκη

Την 23η Σεπτεμβρίου κατά τις 8.30 το βράδυ φτάνοντας σπίτι μου στο Χαλάνδρι βρέθηκα περικυκλωμένος από καμιά δεκαριά ένοπλους μπάτσους, που, αφού με πέταξαν στο πεζοδρόμιο, μου φόρεσαν χειροπέδες. Ταυτόχρονα διαπίστωσα, ότι τουλάχιστον 15 άτομα ακόμη βρίσκονταν εντός του σπιτιού αδειάζοντας το από οτιδήποτε τους φαινόταν "ύποπτο και επικίνδυνο". Ένας εξ αυτών δεν παρέλειψε να με ενημερώσει ότι "έτσι γαμάει το κράτος", αφού μάλλον φαντάστηκε ότι η αφοπλιστική αυτή δήλωση θα βοηθούσε τη σύλληψη μου. Την εικόνα συμπληρώνουν οι δημοσιογράφοι, που από την πρώτη στιγμή φρόντισαν να είναι εκεί, συνεπείς στο ρόλο του ρουφιάνου, του κριτή και δικαστή. Συνεπείς στο ρόλο της μηχανής παραγωγής σκέψης για κάθε τηλεορασόπληκτο νοικοκυραίο, που αδυνατεί να σχηματίσει ιδίαν άποψη.

Τη σύλληψη διαδέχθηκε η μεταφορά μου στη ΓΑΔΑ, όπου, αφού με ανέβασαν στον δωδέκατο της αντιτρομοκρατικής, βρέθηκα να κοιτάζω γυμνός και δεμένος με χειροπέδες μια ντουλάπα για τουλάχιστον 7 - 8 ώρες. Επιπλέον, κάθε τόσο εμφανιζόταν και ένας αξιωματικός, που ουρλιάζοντας ασυναρτησίες του τύπου "αυτό είναι πόλεμος" φρόντιζε να με επιδεικνύει σε όλο το προσωπικό που τύχαινε να παρευρίσκεται στον όροφο. Φυσική συνέχεια η ανάκριση για καταστάσεις που δε γνώριζα και οι διαρκείς ερωτήσεις για πρόσωπα που είτε δε γνώριζα καθόλου είτε είχα φιλική σχέση μαζί τους. Το αποκορύφωμα ήρθε, όταν ένας εκ των ανακριτών προσπάθησε να με πείσει ότι "έχει γεμίσει ο όροφος κόσμο και αν συνεχίσεις να παραμένεις σιωπηλός, θα τους πάρεις όλους στο λαιμό σου". Η παράσταση έληξε, όταν κατέληξα στο 2*2 κελί της αντιτρομοκρατικής χωρίς να έχω φυσικά καμία επικοινωνία με τους συγκατηγορούμενους μου.

Θέλω να ξεκαθαρίσω ότι, παρόλο που αρνούμαι τις κατηγορίες που μου αποδίδονται, δε θα αρνηθώ σε καμία περίπτωση τις ιδέες μου, τις αξίες μου, την πολιτική μου ταυτότητα ως αναρχικού επαναστάτη και κατά συνέπεια τον ίδιο μου τον εαυτό.Τη ζωή μας δεν την καθορίζουν παρά μόνο οι επιλογές μας.

Αμφισβήτηση. Άρνηση. Επίθεση.
Αμφισβητώ και περιφρονώ τον αξιακό κώδικα αυτής της κοινωνίας.
Αρνούμαι να συμβιβαστώ.
Επιτίθομαι λυσσαλέα σε καθετί που μας περιορίζει, μας υποτιμά, μας υποδουλώνει.
Η επιλογή της επανάστασης διαρκής και αναλλοίωτη στο τώρα και το πάντα.

Όποιος μπορεί να διαγνώσει στο ελάχιστο την πολιτική επικαιρότητα -έστω και με τη μορφή που την παρουσιάζουν οι καιροσκόποι ρουφιάνοι της τηλεόρασης και των εφημερίδων- μπορεί να καταλάβει, ότι η προφυλάκισή μου, όπως και των συγκατηγορούμενων μου, είναι προϊόν μιας ακόμα ψηφοθηρικής καμπάνιας μιας κυβέρνησης που, απελπισμένη, ψάχνει να βρει την εξιλέωση της αποτυχημένης θητείας της στη σύλληψη μας παρουσιάζοντας την ως την αρχή του τέλους της "εγχώριας τρομοκρατίας".

Σχεδόν 2 μήνες μετά, η νέα πλέον κυβέρνηση παίρνει επάξια τη σκυτάλη και αφού εγκαθιδρύει σκηνικό απόλυτης αστυνομοκρατίας σε όλη την Αθήνα, αποφασίζει -ξυπνώντας μνήμες άλλων εποχών- να βάλει στο παιχνίδι τους "φιλήσυχους και αγανακτισμένους πολίτες" και με τις ευλογίες πολιτικών και δημοσιογράφων όλων των τάσεων επικηρύττει τους αναρχικούς Σ. Σεϊσίδη, Μ.Σεϊσίδη και Γ. Τσιρώνη για 600.000 ευρω.Πάσης φύσεως ρουφιάνοι και κυνηγοί κεφαλών προσέλθετε!

Ό,τι ζει στο φως, ζει και στο σκοτάδι και ό,τι επιβιώνει στο σκοτάδι, θα ζήσει ξανά δυνατότερο στο φως. Η ελεύθερη ψυχή, η ψυχή κάθε επαναστάτη, μιλάει μέσα από τα κάγκελα των φυλακών και έξω από αυτά για τιμή, αξιοπρέπεια, περηφάνεια. Η πόρτα του κελιού σφαλίζει μόνον όταν ο άνθρωπος πίσω της υποταχθεί, σκύψει το κεφάλι, σταματήσει να πολεμά.

Να πολεμά ό,τι ορίζει τον γερασμένο κόσμο των ενάρετων
και καλών, των ήσυχων και βολεμένων, των δειλών και αδιάφορων.

Να πολεμά και να χαίρεται την κάθε στιγμή για τη υπέροχη μοναδικότητά της, την κάθε
νίκη για τη δόξα της, την κάθε ήττα για τον πόνο της

Να πολεμά και να συντρίβει την ηθική που κρατά στη ζωή έναν κόσμο από καιρό
πεθαμένο για να του δώσει καινούρια μορφή, στο πρόσωπο της επανάστασης

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ ΜΟΥ:
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΣΟΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΙΟΣΠΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΔΙΩΚΟΜΕΝΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΧΕΛΙΩΤΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ:
Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ, Γ.ΒΟΥΤΣΗ-ΒΟΓΙΑΤΖΗ, Η.ΝΙΚΟΛΑΟΥ,Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, Β.ΠΑΛΛΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΚΗΡΥΓΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ:
Σ.ΣΕΪΣΙΔΗ, Μ.ΣΕΪΣΙΔΗ, Γ.ΤΣΙΡΩΝΗ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ

Σκοπός ύπαρξης του συγκεκριμένου κειμένου δεν είναι η διατύπωση κάποιας δημοκρατικής αιτηματολογίας για την βελτίωση, ελαστικοποίηση ή ακόμα και κατάργηση μεμονωμένων διατάξεων του ποινικού κώδικα. Και αυτό γιατί δεν πιστεύουμε στον εκσυγχρονισμό ενός συστήματος εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν λαμβάνει αυτό, και κατα συνέπεια ούτε στην καθοιοδήποτε τρόπο αναμόρφωση των επιμέρους κομματιών και θεμελίων του συστήματος αυτού.

Αντιλαμβανόμενοι ότι οι υπάρχουσες δομές και θεσμοί εξουσίας και ταυτόχρονα οι σχέσεις εκμετάλλευσης και υποταγής μεταξύ των ανθρώπων, που πηγάζουν από αλλά και συντηρούν τα προηγούμενα, αντιμετωπίζονται μόνο με την ολοκληρωτική καταστροφή τους, δε μπορούμε παρά να προσπαθούμε να συλλαμβάνουμε συνολικά τη πραγματικότητα. Στο πλαίσιο λοιπόν μιας συνολικής ανάγνωσης των διεργασιών, εξελίξεων, συγκρούσεων και παλινδρομήσεων στο κόσμο γύρω μας, στην προοπτική όξυνσης της ευρύτερης σύγκρουσης με την εξουσία, είναι θεμελιώδες να σκιαγραφήσουμε τις κινήσεις της κυριαρχίας που ενσωματώνονται σε μια στρατηγική κοινωνικού ελέγχου και καταστολής.

Μέρος των ευρύτερων σχεδιασμών της κυριαρχίας στο πεδίο του ελέγχου και κυρίως της καταστολής, ακόμα και προληπτικής, αποτελούν οι νόμοι που θεσπίζονται, και ειδικότερα οι τρομονόμοι. Θα ήταν λοιπόν ατόπημα και έλλειψη να αγνοήσουμε τις συγκεκριμένες διατάξεις, οι οποιες ανασύρονται όλο και συχνότερα, για να εξοντώσουν φυσικά και ψυχικά άτομα και ομάδες ατόμων που αντιστέκονται στη φρίκη του υπάρχοντος κόσμου, για να αναχαιτίσουν και να εξουδετερώσουν ιδέες και πρακτικές που προκαλούν σοβαρές πληγές στο σώμα του γερασμένου τούτου κόσμου.

Οι τρομονόμοι αποτελούν κομμάτια μιας σειράς κινήσεων για την ενδυνάμωση της καταστολής και την θωράκιση του κράτους.Αποτελούν το πιο εξελιγμένο όπλο σε νομικό επίπεδο. Άμεσος στόχος τους οτίδηποτε αντιπροσωπεύει μια απειλή ακόμα και τη πιθανότητα της. Διευρύνουν το πεδίο δράσης κάθε κατασταλτικού μηχανισμού έχοντας στο στόχαστρο δυναμικές ενέργειες και επιφέροντας βαριές ποινές και φυλακίσεις. Οι τρομονόμοι διαπλάθουν μια νέα πραγματικότητα, αποτελούν ένα σημείο στην εξέλιξη της αστικής δικαιοσύνης , προσδιορίζουν πολιτικά τις σύγχρονες δημοκρατίες με τρόπο σαφώς διαφοροποιημένο από ό,τι στο άμεσο παρελθον. Η αυταρχικοποίηση των νόμων δεν αφορά μόνο στιγμές κρίσης αλλά και περιόδους σχετικής νηνεμίας. Εκτός από τον άμεσο στόχο της καταστολής επιδιώκουν να παραδειγματίσουν αυτούς που ξεπερνούν τα αυστηρά όρια της νομιμότητας και να πλήξουν τον εσωτερικό εχθρό του υπάρχοντος.

Η ουσία του τρομονόμου είναι η διαρκής αγωνία των κυρίαρχων να επιβιώσουν. Να επιβάλλουν την κοινωνική ειρήνη που ακροβατεί σε τεντωμένο σχοινί. Να αντιμετωπίσουν τα απανωτά πολύμορφα χτυπήματα που δέχονται από όλους αυτούς, που συνειδητά και μεθοδικά απεργάζονται την καταστροφή του κόσμου της εξουσίας. Η ουσία του τρομονόμου ως μια λανθάνουσα απειλή προς κάθε έναν που εξεγείρεται απέναντι στην εκμετάλλευση και την υποταγή, αποτυπώνεται ευδιάκριτα στη παρακάτω δήλωση :

«Ο τρομονόμος θα πάρει την τελική του μορφή στην πράξη» Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, Υπουργός Δημόσιας τάξης στην Κυβέρνηση Σημίτη, υπουργός προστασίας του πολίτη στην κυβέρνηση Παπανδρέου. Ελευθεροτυπία 1.6.2001.

Ο τρομονόμος που ισχύει σήμερα(άρθρο 187 του Π.Κ) ψηφίστηκε από τη βουλή το 2001(ν.2298/2001) από την κυβέρνηση Σημίτη και τροποποιήθηκε το 2004 (ν.3251/2004) από την κυβέρνηση Καραμανλή.

Είτε λόγω εντυπωσιασμού και επικοινωνιακής πολιτικής, λόγω προσυμφωνημενων σχεδιασμών, λόγω αυτοπροβολής και εξαγωγής υπεραξίας, λόγω μιας φαινομενικής πολυφωνίας μέσα στη βουλή, διατυπώθηκαν διαφωνίες και προστριβές, τυπικά τουλάχιστο ανάμεσα σε μερίδες της εξουσίας.

Ο καθηγητής Μανωλεδάκης , αποχωρώντας το 2001 από τη νομοπαρασκευαστική επιτροπή της βουλής είχε προειδοποιήσει: «όλοι οι πολίτες μπορούν κάτω από κάποιες συγκυρίες να γίνουν δυνάμει ύποπτοι και να υποστούν τις συνέπειες των ανελεύθερων ρυθμίσεων του σχεδίου αυτού αν γίνει νόμος του κράτους.» Ο ν. του 2001 που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση Σημίτη, δε θα ψηφιζόταν χωρίς τη συνδρομή της Νέας Δημοκρατίας, επειδή πολλοί βουλευτές του ΠΑΣΟΚ είχαν αντιταχθεί στην ψήφιση του τρομονόμου. Ενδεικτικά, βουλευτής του ΠΑΣΟΚ υποστήριξε στη βουλή ότι δε ψηφίζει το νομοσχέδιο γιατί «θυμίζει σκληρά νομοσχέδια του παρελθόντος, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς εναντίον ιδεολογιών, εναντίον φρονημάτων, ενώ είχαν άλλο στόχο.» Την υπεράσπιση του νομοσχεδίου του ΠΑΣΟΚ ανέλαβε ο Κ. Μητσοτάκης σε τέτοιο βαθμό ώστε η Ψαρούδα – Μπενάκη να δηλώσει στη Βουλή «τελικά κύριε υπουργέ, πρέπει να οφείλετε μεγάλες χάριτες στη Ν. Δημοκρατία.» Ο ν. 3251/2004 έγινε από την κυβέρνηση Καραμανλή, παραμονές των Ολυμπιακών αγώνων. Στις αιτιάσεις των κομμάτων της αριστεράς ότι στόχος του νόμου μπορεί να γίνουν διαδηλωτές, ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης Παπαληγούρας δήλωσε στη Βουλή: «Είναι αδιανόητο να ακούει κανείς ότι το νομοσχέδιο ποινικοποιεί τάχα το ακραίο φρόνημα, όταν εξ ορισμού τιμωρείται μόνο η τέλεση τρομοκρατικής πράξης. Είναι παράλογο να κινδυνολογούν ορισμένοι υποφαινόμενοι ότι εφεξής η κυβέρνηση θα αντιμετωπίζει τον απεργό, τον διαδηλωτή, τον καταληψία ως τρομοκράτη τάχα».

Οι διατάξεις του ποινικού κώδικα, με κοινή ονομασία τρομονόμος, μπορεί να αποτελούν από παλιά συστατικό στοιχείο της νομοθεσίας του ελληνικού κράτους, παρόλα αυτά ο τρομονόμος με τη σημερινή του μορφή, τροποποιημένος εν μέσω του παγκοσμίου κλίματος τρομουστερίας μετά την 11/9 χρήζει προσοχής για δύο κυρίως λόγους.

Πρώτα και κύρια διότι οι τροποποιήσεις αυτές συμβάλλουν ουσιαστικά στην μεγάλη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής του τρομονόμου, θέτοντας απόλυτα υποκειμενικά και αυθαίρετα κριτήρια στην ενεργοποίηση του. Βασικό κριτήριο ενεργοποίησης του τρομονόμου είναι κατα πόσον μια ενέργεια βλάπτει μια χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό, συνθήκη ιδιαίτερα ασαφή η οποία επιπρόσθετα τίθεται προς εξέταση από τους δικαστές, τους ανακριτές και τους μπάτσους. Στην πράξη, με άλλα λόγια, μια οποιαδήποτε ενέργεια, μπορεί αυτόματα να κριθεί τρομοκρατία. Η ενεργοποίηση του τρομονόμου σημαίνει την ενεργοποίση μιας σειράς ειδικών διατάξεων και ειδικής μεταχείρισης, όπως η συγκρότηση ειδικών δικαστηρίων με αποκλειστική παρουσία επαγγελματιών της δικαστικής εξουσίας και οχι παρουσία ένορκων πολιτών, ο διπλασιασμός ή πολλαπλασιαμός της ελάχιστης ποινής, δυσμενείς διακρίσεις για την παραγραφή και την υφ όρον απόλυση,ποινικοποίηση συμπαράστασης, κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων και άλλα πολλά. Μια ακόμα καινοτομία είναι η δυνατότητα να κριθεί μια πράξη τρομοκρατική ακόμα και αν τελείται από ένα άτομο,με άλλα λόγια αν είναι δύσκολη η απόδειξη ύπαρξης τρομοκρατικής ομάδας.

Ένας δεύτερος λόγος που νέος τρομονόμος χρήζει ιδιαίτερης προσοχής είναι η κίνηση από τη πλευρά της εξουσίας να ανασύρει όλο και συχνότερα από το νομικό της οπλοστάσιο τις συγκεκριμενες διατάξεις και η προσπάθεια να τις εφαρμόσει σε περιπτώσεις που είναι λογικώς αδύνατο να χαρακτηριστούν απειλή κατά της χώρας ή διεθνών οργανισμών. Στοχοποιώντας άτομα που συμμετέχουν στον αγώνα για ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, έρχονται για να ποινικοποιήσουν τις ιδέες και τις απόψεις, δεδομένου ότι στις περισσότερες περιπτώσεις ήταν αδύνατο να αποδειχτούν νομικά και οι πράξεις.

Ο τρομονόμος που ενεργοποιήθηκε το 2002 και ύστερα στις δύο μεγάλες υποθέσεις των οργανώσεων 17Ν και ΕΛΑ, πέρα από το πλήθος δικονομικών αυθαιρεσιών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, έσυρε άτομα σε δίκες που θύμιζαν έκτακτα στρατοδικεία άλλων εποχών, χωρίς την ύπαρξη στοιχείων τέλεσης εγκληματικών πράξεων, απλά και μόνο με την κατηγορία συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση βασισμένες σε αντιφατικές καταθέσεις μαρτύρων , εμφανώς χειραγωγούμενων για τους σκοπούς της κατηγορούσας αρχής.Αυτό αφορά άτομα που κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στη 17Ν όσο και άτομα κατηγορούμενα για συμμετοχή στον ΕΛΑ. Ενδεικτικά αναφέρονται οι περιπτώσεις των Γιάννη Σερίφη και Επαμεινώνδα Σκυφτούλη.

Η ιστορία δε σταματά βεβαίως εκεί καθώς τα επόμενα χρόνια, ο τρομονόμος ανασύρεται και για αλλες υποθέσεις που δεν μπορούν να πείσουν για την αναγκαιότητα εφαρμογής του και για αυτό στη συνέχεια θα αποσυρθούν οι επίμαχες διατάξεις. Τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι ο τρομονόμος ήρθε για να μείνει και είναι ανά πάσα στιγμή διαθέσιμος προς χρήση από την δημιουργική φαντασία των κρατούντων, απειλώντας έτσι τους πάντες, «τρομοκράτες» και μη. Ας δούμε τις περιπτώσεις που η κυριαρχία προσπάθησε να εφαρμόσει τον τρομονόμο, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Προσπάθεια να εφαρμοστεί στις περιπτώσεις των 3 συλληφθέντων μετά από πογκρόμ της αστυνομίας στα εξάρχεια το 2005, Ασπιώτη, Καρασαρίνη, Καλαϊτζίδη. Οι τρεις κατηγορούνται με βάση τον τρομονόμο για «ένταξη και συγκρότηση εγκληματικής οργάνωσης» και σωρεία κατηγοριών που έχουν να κάνουν με συγκρούσεις που ξέσπασαν στην Αθήνα από το '98 μέχρι τη σύλληψή τους, όπως η κατασκευή και ρίψη 200 μολότοφ (!).Η υπόθεση καταρρέει με την αποφυλάκιστη πρώτα των δύο και στη συνέχεια του τρίτου.

Προσπάθεια εφαρμογής του τρομονόμου στην υπόθεση απαλλοτρίωσης τράπεζας τον γενάρη του 2006 στο κέντρο της αθήνας, κατά την οποία πυροβολείται και συλλαμβάνεται ο αναρχικός Γιάννης Δημητράκης. Τότε οι διωκτικές αρχές κατασκευάζουν μια υποτιθέμενη ομάδα ανθρώπων, τους περιβόητους «ληστές με τα μαύρα», φορτώνοντας στον Γιάννη Δημητράκη συμμετοχή στην παραπάνω ομάδα καθώς και συμμετοχή σε ληστείες άλλων 5 τραπεζών. Πρωτόδικα, με εκκωφαντική απουσία στοιχείων η ύπαρξη της συγκεκριμένης ομάδας καθώς και η συμμετοχή του Δημητράκη στις άλλες ληστείες καταρρέει.

Προσπάθεια να εφαρμοστει ο τρομονόμος μετά τη

σύλληψη του αναρχικού Βαγγελη Μποτζατζή το 2007 στη Θεσσαλονίκη κατηγορούμενου για εμπρησμό αντιπροσωπείας αυτοκινήτων ενώ ταυτόχρονα εκδίδονται εντάλματα σύλληψης για 3 κοντινά του πρόσωπα και ενσωματώνεται στο κατηγορητήριο η σύσταση εγκληματικής οργάνωσης.μετά από μήνες προφυλάκισης και πλήθος κινήσεων αλληλεγγύης ο Μποτζατζής, αποφυλακίζεται. Αιχμή των κινήσεων αλληλεγγύης από πλήθος κόσμου είναι και ο τρομονόμος που ενεργοποιείται αυθαίρετα και χρησιμοποιείται για τη φυσική και ηθική εξόντωση των κατηγορουμένων και την ποινικοποίηση της κοινωνικής δράσης, εν είδει διώξεων φρονηματικού χαρακτήρα.

Προσπάθεια εφαρμογής του τρομονόμου σε συλληφθέντες στη Λάρισα κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008. Στις 8 Δεκέμβρη έγιναν 25 συλλήψεις διαδηλωτών, οι 19 παραπέμπονται με τον «τρομονόμο» εκ των οποίων οι 16 είναι ανήλικοι ενώ 4 κρατούνται και προφυλακίζονται.σε 19 από αυτούς αποδόθηκε ένα βαρύτατο κατηγορητήριο με βάση τις ειδικές τρομοδιατάξεις, σύμφωνα με το οποίο «...συγκρότησαν δομημένη και με διαρκή δράση τρομοκρατική ομάδα/ εγκληματική οργάνωση...που λειτουργούσε σε οργανωμένη βάση και με κατανεμημένους ρόλους, με διαρκή λειτουργία προς τα έξω ...ότι δεν σχηματίστηκε περιστασιακά, αλλά με μόνιμο και σταθερό χαρακτήρα». Πρόκειται για ένα πείραμα καταστολής από τη πλευρά του κράτους, με πρώτη προσπάθεια να εφαρμοστεί ο τρομονόμος μαζικά εναντίον διαδηλωτών. Υπενθυμίζεται ότι κατά την ψήφιση του τρομονόμου, όταν πλήθος ατόμων, συλλογικοτήτων και οργανώσεων ανέφερε τους φόβους να εφαρμόζεται ο νόμος και εναντίον διαδηλωτών, οι πολιτκοί ιθύνοντες και τα παπαγαλάκια απέκλειαν ένα τέτοιο ενδεχόμενο μετά μανίας.

Το βράδυ της 5ης Δεκέμβρη 2009, συρφετός από μπάτσους κάθε είδους, εισβάλλει στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο στο Κερατσίνι, έναν κοινωνικό χώρο με ανοιχτή δράση και έντονη πολύμορφη παρέμβαση στη γειτονιά. Εν μέσω καταιγιστικής προπαγάνδας από τα ΜΜΕ, ο χώρος και οι άνθρωποι που δρουν σε αυτόν συκοφαντούνται και επιχειρείται να παραμορφωθεί η πραγματικότητα. Ο χώρος ονομάζεται «παρασκευαστήριο εκρηκτικών και ορμητήριο επιθέσεων» . Με την φαιδρή αιτιολογία ύπαρξης άδειων μπουκαλιών μπύρας και υγρού καύσης για σόμπα, το κράτος αποδίδει κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα σε 22 άτομα που βρίσκονται στο χώρο και αρχικά προσπαθεί να εφαρμόσει και τον τρομονόμο. Η άμεση αντίδραση αλληλέγγυων με κατάληψη του δημαρχείου κερατσινίου, η δυναμική παρουσία στα δικαστήρια πειραιά σε συνδυασμό με τον ασταθή χαρακτήρα των στοιχείων, είχε ως αποτέλεσμα να εκπέσει ο τρομονόμος και οι συλληφθέντες να αφεθούν προσωρινά ελεύθεροι με χρηματική εγγύηση.

Κλείνοντας δανειζόμαστε τα όμορφα λόγια μιας συντρόφισσας

... όμως υπάρχουν ταξίδια όπου τίποτα δεν είναι προκαθορισμένο. ταξίδια που μαθαίνεις να βρίσκεις την ισορροπία σου, ιδίως όταν βρίσκεσαι σε κίνηση. Ταξίδια όπου πάνω στα ίχνη της διαδρομής τους συναντιούνται όλες και όλοι αυτοί που μάχονται ενάντια στο καρκίνο της εξουσίας.Οι εχθροί κάθε παγιωμένου κανόνα και κάθε δομημένης τάξης. Ταξίδια που πάνω στα ίχνη της διαδρομής τους συναντιούνται όλες και όλοι αυτοί που προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τη πρόκληση της ελευθερίας.

Γράμμα της Κωνσταντίνας Καρακατσάνη

Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα αποφάσισα να δημοσιοποιήσω τη θέση μου σχετικά με την υπόθεση που κατηγορούμαι, υποστηρίζοντας πρώτα και πάντα την πολιτική μου ταυτότητα.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Την ημέρα που η αστυνομία έκανε την έφοδό της στην υποτιθέμενη γιάφκα στο Χαλάνδρι, συνέλαβε τέσσερα άτομα. Τα τρία αυτή τη στιγμή βρίσκονται έγκλειστα σε διάφορες φυλακές, ενώ το τέταρτο αφέθηκε. Στα δελτία επικρατεί κλίμα τρομουστερίας, ενώ οι δημοσιογράφοι στα πρόθυρα του εμφράγματος, ορύωνται και αναπαράγουν φαντασιόπληκτες ιστορίες τρόμου. Οργιάζουν και φαντασιώνονται πράγματα για τα οποία, όχι μόνο στοιχεία δεν έχουν, αλλά ούτε καν ενδείξεις. Αμέσως μετά εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης για έξι ανθρώπους που τα αποτυπώματά τους βρέθηκαν στο σπίτι και σε αντικείμενα μέσα σ' αυτό, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν σχετίζονται με την εν λόγω υπόθεση (πόρτες, παράθυρα, εφημερίδες, σακκούλες, κιθάρες) ή στηρίχτηκαν στη παρουσία των οχημάτων τους έξω από το σπίτι.

Είναι προφανές ότι η αστυνομία έπραξε έτσι για να ικανοποιήσει την ανάγκη της τότε κυβέρνησης να δείξει ότι παράγει έργο, έστω και την τελευταία στιγμή της προεκλογικής εκστρατείας. Θα ήταν καταστροφικό η οποιαδήποτε κυβέρνηση να κατέβει από το σανίδι αφήνοντας πίσω της μια θητεία γεμάτη σκάνδαλα και διαφθορά και χωρίς καμία επιτυχία, έστω και φαινομενική. Γι' αυτό αποφάσισαν ότι πρέπει να βαφτίσουν το σπίτι "γιάφκα", την παρέα "οργάνωση" και τα άτομα που πηγαίναν στο σπίτι αδίστακτους βομβιστές και να τους στείλουν φυλακή, μπας και πείσουν κανέναν ότι παράγουν έργο. Μετά από κάποιες μέρες ανέλαβε ο επόμενος. Ο Μ. Χρυσοχοΐδης, υπουργός που κατέχει το πιο "σεβαστό προφίλ" στα μάτια της κοινής γνώμης και τη "μεγάλη επιτυχία επί 17Ν", δεν είναι δυνατόν τη δύσκολη στιγμή της καριέρας του να κάνει λάθη. Και αρχίζει πάλι το παραλήρημα...

Μπορεί η Ν.Δ. να υποτίθεται πως εξάρθρωσε τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, αλλά το ΠΑΣΟΚ μόλις ανέβηκε, μέσω αυτής της οργάνωσης βρήκε και την άκρη του νήματος για όλο το σύμπλεγμα της τρομοκρατίας. Και ο πυρετός άρχισε να ανεβαίνει... Με μια φωνή (όπως πάντα άλλωστε) μπάτσοι και ΜΜΕ αναγγέλουν με πάσα βεβαιότητα ότι εμείς οι έξι πραγματώσαμε τα τελευταία χτυπήματα, ότι έχουμε σχέσεις με όλες τις οργανώσεις, ότι γνωρίζουμε άτομα...

Ενώ λένε ότι υπάρχει και το ενδεχόμενο να κρυβόμαστε μαζί με τους τρεις επικηρυγμένους συντρόφους, να κάνουμε ληστείες και να σχεδιάζουμε τα επόμενα χτυπήματα όλοι μαζί. Τώρα που τα συμπεραίναν όλα αυτά... Μάλλον οι μπάτσοι βλέπουν το "CSI MIAMI" και μετά δίνουν πληροφορίες στα αστυνομικά δελτία. Κανονίστε να σοβαρευτείτε λίγο, γιατί έτσι δεν γίνεται δουλειά...

Επίσης καθοριστικό ρόλο στην έκδοση του εντάλματός μου είχε το γεγονός ότι η αστυνομία γνωρίζει τη σχέση μου με τον αναρχικό χώρο, λόγω της σύλληψής μου τον Ιανουάριο σε επιχείρησή τους σε σπίτια των Εξαρχείων, μετά την επίθεση του ΕΑ στο υπουργείο πολιτισμού. Και τότε για να μπουκάρουν, ισχυρίστηκαν ότι ήμασταν ύποπτοι (λόγω της τοποθεσίας του σπιτιού μάλλον) και αφού δεν βρήκαν τίποτα, για να μη γυρίσουν με άδεια χέρια, με συνέλαβαν (με άλλα δύο άτομα) για άσχετο λόγο. Μπορεί το δικαστήριο τότε να με αθώωσε, αλλά αυτό στάθηκε μεγάλο σων στα χέρια της αστυνομίας για να μπορέσει να με κατηγορήσει και σήμερα, μιας και με θεωρούσαν πλέον σεσημασμένο άτομο.

Και έτσι, λοιπόν, όλοι μαζί οι άρρωστοι κάνουν συνειρμούς και βγάζουν λάθος συμπεράσματα. Εγώ πάντως αυτό που έχω να τους πω, είναι να κλείσουν το στόμα τους, γιατί βάζω τα γέλια κάθε φορά που τους ακούω να λένε πως κανείς δεν εμφανίζεται, γιατί είμαστε ένοχοι. Δεν εμφανίζομαι, γιατί δεν προτίθεμαι να γίνω βορρά στις ασφαλίτικες φιλοδοξίες για παράσημα και όχι επειδή σχεδιάζω ενέργειες. Δεν επέλεξα να είμαι σε αυτή τη θέση, άλλοι το αποφασίσανε για μένα. Αλλοι προσπαθούν να δείξουν ότι είμαι στην παρανομία, να με θέσουν εκτός της καθημερινότητας, των δραστηριοτήτων μου και εκτός της ζωής μου γενικότερα. Και δεν θα πάω φυλακή για αυτούς τους άλλους που αποφάσισαν ότι τα κελιά της δημοκρατίας τους έχουν χώρο και πρέπει να τα γεμίσουν, για να σκούζουν ότι παράγουν το κατάπτυστο έργο τους. Γι' αυτό δεν παρουσιάζομαι "αυτοβούλως" αν το πιάσατε... Και όλα αυτά γιατί; Για ένα αποτύπωμα σε μια σακκούλα μέσα σε σπίτι φίλου; Με ένα αποτύπωμα σε μία σακκούλα γίναμε συντονιστές ολόκληρης της νεοτρομοκρατίας στην Ελλάδα; Μόνο την Αλ Κάιντα δεν μας έχουν φορτώσει ακόμη... Και ας ψάξουν καλύτερα, θα δουν τα αποτυπώματά μου παντού στο σπίτι. Και τι σημαίνει αυτό δηλαδή;

Ούτε εκρηκτική ύλη υπήρχε διασκορπισμένη, ούτε καμία βόμβα σε εμφανές σημείο, όπως είπαν για να μπορέσουν να κατηγορήσουν οποιονδήποτε έμπαινε. Η αντιτρομοκρατική μπήκε μέσα και έκανε το σπίτι Κόσσοβο. Εβαλαν στο τραπέζι κουτιά με μπογιά και σπρέυ και έλεγαν ότι "αυτά είναι τα σύνεργα των τρομοκρατών" λες και οι μπογιές είναι εκρηκτικές ύλες. Πως και δεν μας είπαν ότι το τηλεκοντρόλ είναι χειροβομβίδα...

Και όσο για τον υπουργό Δημ. Ταξ. που ζήτησε στα έξι άτομα να παρουσιαστούν, προσωπικά του δηλώνω ότι δε συνηθίζω να απολογούμαι, ειδικά στην αστυνομία σας, και ειδικότερα εφόσον δεν υπάρχουν στοιχεία σε βάρος μου. Να πάω στην δικαιοσύνη να αποδείξω τι; Ότι η παρέα έγινε οργάνωση και το σπίτι γιάφκα για να έχουν το ελεύθερο να κατηγορήσουν όποιον θέλουν; Ότι μας φορτώνουν ολόκληρο τον ποινικό κώδικα και μαζέψαν όποιον βρήκαν μόνο και μόνο για να μιλήσουν για συλλήψεις; Ή μήπως τελικά να πάω ν' αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας; Να πάω να διαπραγματευτώ τι ακριβώς; Αναρχική είμαι, δεν είμαι ζητιάνα να κάνω διαπραγματεύσεις και παζάρια. Και γι' αυτό θα είμαι απόλυτη σ' αυτά που έχω να πω. Παρ' όλα αυτά, εγώ μπορεί να μην αναγνωρίζω το δικαστήριο ως θεσμό, αυτό όμως με αναγνωρίζεις ως ένοχη. Αυτή η ιστοριούλα κάποτε πρέπει να σταματήσει και γι' αυτό θα αναγκαστώ να αναμετρηθώ με την δικαιοσύνη σας, όταν έρθει η ώρα.

Και, επιτέλους, κύριε Χρυσοχοϊδη, αποκτήστε σταθερή άποψη: Τη μία κάνετε λόγο για "παιδάκια που ζουν μακριά από τις οικογένειές τους και η δημοκρατία πρέπει να 'ναι επιεικής" και απ' την άλλη η υπόθεση αναβαθμίζεται και περνάει σε εφέτη ανακριτή. Δεν κάνω παράπονα. Απλά αναδεικνύω τα παιχνιδάκια πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Ξέρω ότι μπορεί να κατηγορηθώ για τις αλήθειες που λέω, αλλά αυτό είναι που ξέρω να κάνουν οι ηδονοβλεψίες εκπρόσωποι του νόμου κάθε είδους. Να κατασκευάζουν σαθρά κατηγορητήρια, να εξαντλούν στις ανακρίσεις, να ποινικοποιούν φιλικές σχέσεις, να δικάζουν συνειδήσεις και να προσπαθούν να γεμίσουν τα κολαστήριά τους με επαναστατημένες ψυχές. Και φυσικά να προωθούν τη ρουφιανιά επικηρύσσοντας τους συντρόφους. Μιας και ήξεραν δηλαδή ότι σε κάποιους θα τους τρέξουν τα σάλια μόλις ακούσουν το μεγάλο ποσό της επικήρυξης και θα σπρώχνωνταν μεταξύ τους για το ποιος καταδότης θα μιλήσει πρώτος.

Ο κύριος Χρυσοχοϊδης είχε το θράσος να επικηρύξει τα τρία παιδιά, ενώ ποτέ κανείς δεν έβγαλε στη δημοσιότητα καμία φωτογραφία κανενός μπάτσου από αυτούς που βιάζουν, δολοφονούν σε φυλακές και κρατητήρια, συμμετέχουν σε κυκλώματα παιδικής πορνογραφίας και ναρκωτικών, βασανίζουν, δέρνουν, σπάνε κεφάλια, βγάζουν όπλα και εκπυρσοκροτούν. Γιατί πολύ απλά αυτοί, οι νυν προστάτες του πολίτη, έχουν το ακαταλόγιστο. Η κοινωνία τους το παρέχει με την ένοχη σιωπή της.

Απευθύνομαι δημόσια όχι για να αποδείξω την αθωότητά μου, καθώς το δίπολο αθωότητας και ενοχής δεν χωράει στη λογική μου (άλλωστε σε αυτούς που θεωρώ ενόχους, έχω ήδη αναφερθεί), αλλά επειδή εκτός από τους ειχαμένους ξερολισμούς των κονδυλοφόρων της εξουσίας υπάρχει και μια άλλη αλήθεια.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΒΑΔΙΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΟΣΟΙ ΣΤΑΘΗΚΑΝΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ

ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ ΚΩΝ/ΝΑ ,12-11-09

ΜΠΑΤΣΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Μετά το εκλογικό πανηγύρι ήρθαμε αντιμέτωποι με την προσπάθειά της νέας κυβέρνησης για επίδειξη εφαρμογής προγραμματικού λόγου, κυβερνητικών ικανοτήτων και διαχείρισης «προβληματικών καταστάσεων». Μια από αυτές τις προβληματικές καταστάσεις θεωρήθηκε και η περιοχή των Εξαρχείων .Την Πέμπτη 8/10 400 μπάτσοι, ματαδες ,ζητάδες, δελτάδες κατέκλυσαν την περιοχή προβούμενοι σε μαζικούς ελέγχους στοιχείων, πολυάριθμες προσαγωγές, εξονυχιστικό έλεγχο καταστημάτων και συνεχείς περιπολίες στους δρόμους της περιοχής. Εκτοτε η παρουσία των μπάτσων στα Εξάρχεια είναι καθημερινή με διμοιρίες να καραδοκούν σε κάθε γωνία.

Προφανώς, οι λόγοι παρουσίας των αστυνομικών έχουν σχέση με την εμπέδωση του «αισθήματος ασφάλειας» μέσα από την εξάπλωση του φόβου, του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής κατά τα οργουελικά πρότυπα. Η περιοχή των Εξαρχείων είναι μια περιοχή ζωντανή, χώρος συγκέντρωσης ανθρώπων πολιτικά και κοινωνικά ενεργών, οπότε ο έλεγχος της περιοχής αποτελεί στοίχημα για τους εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας για την επίδειξη των κατασταλτικών τους ικανοτήτων. Βέβαια, αυτό γίνεται πάντα με έντεχνο τρόπο κάτω από το μανδύα της κοινωνικής αποδοχής και επίφασης δημοκρατικότητας αφού το «υπουργείο καταστολής» ονομάζεται «υπουργείο προστασίας του πολίτη», τα αστυνομικά όργανα συμπεριφέρονται με την αβρότητα κυρίων και ο υπουργός δεν σταματά να διακηρύττει την εκσυγχρόνηση των αστυνομικών δυνάμεων προς μια νέα κατεύθυνση Όλα αυτά φυσικά μπροστά στις κάμερες και όταν η συμπεριφορά τους υπόκειται σε δημόσια προβολή μα, όταν τους δίνεται περιθώριο σπεύδουν να τραμπουκίσουν κόσμο και απλούς διερχόμενους από την περιοχή, να αναγάγουν μια απλή εξακρίβωση στοιχείων σε ανάκριση της αντιτρομοκρατικής και να καταστείλουν βίαια κινητοποιήσεις όπως για παράδειγμα την συγκέντρωση των ναυτεργατών στο υπουργείο εργασίας την Πέμπτη 15/10 και την πορεία στην Νίκαια, για την δολοφονία του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Όλα αυτά ανταποκρίνονται στο προφίλ του σύγχρονου ευρωπαϊκού κατασταλτικού κράτους, ενός κράτους που οι κυβερνητικές δυνάμεις έχουν υπό τον έλεγχο τους την κοινή γνώμη και την κυρίαρχη ιδεολογία διατηρώντας πάντα μια άρρηκτη σχέση με τα Μ.Μ.Ε. ώστε να προωθήσουν τις κυβερνητικές ρυθμίσεις με την μέγιστη δυνατή συναίνεση. Οι οποιεσδήποτε αποκλίσεις από αυτό το κυρίαρχο μοντέλο κυνηγιούνται ανηλεώς. Προωθείται επίσης, το μοντέλο του «φιλήσυχου πολίτη» που παρακολουθεί τις εξελίξεις που διαμορφώνουν άλλοι και αρκείται σε οικολογικές και φιλανθρωπικές ανησυχίες χωρίς να συμμετέχει ενεργά σε κινήματα ή οργανώσεις. Ετσι οι κινηματικές διαδικασίες γίνεται προσπάθεια να περιθωριοποιηθούν και οι ποικίλλες εξωσυστημικές αντιλήψεις και πρακτικές να αφομοιωθούν και απονοηματοδοτηθούν.

Όλη αυτή η προσπάθεια στοχεύει στην «ανάπλαση» των Εξαρχείων και του κέντρου της Αθήνας και στον εκφοβισμό κάθε αντιστεκόμενου ανθρώπου. Πρέπει να απαντήσουμε με την καθημερινή δυναμική παρουσία και την απρόσκοπτη συνέχεια των κινηματικών δραστηριοτήτων στο κέντρο. Δραστηριότητες οι οποίες δεν πρέπει αυτιστικά να περιορίζονται μόνο στα Εξάρχεια αλλά σε κάθε γειτονιά, σε κάθε περιοχή, σε κάθε εργασιακό χώρο. Βέβαια, πρέπει να αντισταθούμε στον κίνδυνο να θεωρηθεί αυτή η καθόλα καταπιεστική παρουσία της αστυνομίας στη μητρόπολη μέρος της καθημερινότητας, κάτι το οποίο είναι ένας συμβιβασμός και υποχώρηση στις επιταγές της εξουσίας. Να αποδείξουμε ότι η περιοχή των Εξαρχείων όπως και κάθε περιοχή μπορεί να αναπνέει χωρίς την ασφυκτική παρουσία των κηδεμόνων της τάξης και της ασφάλειας

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑ SS ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΩΝ

Τρομοκρατία είναι

Ο εγκλεισμός στα κολαστήρια των φυλακών
στο σωφρονισμό της δημοκρατίας

Οι άσπροι τοίχοι στις αποθήκες ψυχών στα τρελάδικα

Οι χαιρέκακες ματιές των δικαστάδων

Η πληρωμένη διασκέδαση

Τα κολλημένα βλέμματα στην τηλεόραση στα σαλόνια μας

Η ψεύτικη συμπόνια στα φιλανθρωπικά γκαλά

Η κοινή γνώμη και ο μέσος πολίτης

Οι μπάτσοι μπροστά στις μάπες μας στις γειτονιές μας

Οι γλοιώδεις φάτσες των κομματόσκυλων

Το ξερόλικο ύφος των καταξιωμένων

Οι προβλεπόμενες από το νόμο μορφές διαμαρτυρίας

Η διανόηση και ο πνευματικός κόσμος

Η απάθεια και η συναίνεση, ο καθωσπρεπισμός και η σοβαροφάνεια

Οι πιστωτικές και τα δάνεια

Οι μόδες της σεζόν

Οι χαρτογιακάδες

Το παπαδαριό

Η μισθωτή σκλαβιά και οι δολοφονημένοι εργάτες

Τα άδεια βλέμματα στο μετρό

Το δικαίωμα στην εθελοδουλεία μέσω της ψήφου

Οι νεκροί μετανάστες στα κωλοσύνορα

Τα ψεύτικα χαμόγελα των τηλεμαϊντανών

Οι κάμερες πάνω απ τα κεφάλια μας

Η καταστολή σαν θεμέλιος λίθος της καθημερινότητας

Μιλώντας για καταστολή, δεν είναι λίγοι αυτοί που την ταυτίζουν με την ενσώματη, βίαιη και οφθαλμοφανή πλευρά της, πιο προσωποιημένα με τους μπάτσους και την γενικευμένη αστυνομοκρατία, με τους ξυλοδαρμούς στα τμήματα και στον δρόμο ή με το εκθετικά αυξανόμενο οπλοστάσιο της δημοκρατίας (αύρες, tazer, χειροβομβίδες καουτσούκ κ.α.)

`Οντας όμως περιχαρακωμένος κανείς να καταδεικνύει τις εξωτερικές εκφάνσεις της καταστολής, αδυνατεί να προσσεγγίσει την υποβόσκουσα, υπόγεια καταστολή, μια καταστολή ενσωματώμένη στην καθημερινή ζωή, ως δομικό στοιχείο, απαραίτητο για την απρόσκοπτη λειτουργία της (εκμεταλλευτικής) καπιταλιστικής μηχανής.

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ...

`Οταν ένας σκλάβος πάυει να υπακούει τους ορισμούς που του επιβάλει ο αφέντης του μόνο τότε αρχίζει να κινεί τη δική του ζωή μέχρι να απελευθερωθεί

Α.Καμύ

Μεγαλώνοντας και ψοφώντας σε έναν κόσμο που κινήτηρια δύναμη ειναι το χρήμα και οι ανταλλακτικές σχέσεις, η επιβίωση είναι αμεσα συνδεδεμένη με την πειθηνιοτητα σου να προσφερεις τον χρόνο σου προς πώληση σε κάθε λογής μεγάλο και μικρό αφεντικό. Ο εκβιασμός ξεκάθαρος και ωμός κρύβεται πίσω από σοφιστίες περί προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο ή πίσω από την κοινωνική συνθήκη, παράγωγο του καλβινισμού και του αστικού πολιτισμού που θεωρεί την εργασία καθήκον και την άρνηση της, σημάδι παραίτησης και κοινωνικής παθογένειας . Παραμένει όμως εμφανές οτί είναι διαφορετική η θέληση να προσφέρεις στον κοινωνικό περίγυρο, και διαφορετική η υποχρέωση να το κάνεις, με διακυβευμα την ίδια σου την επιβίωση, συμβάλλοντας παράλληλα στον περαιτέρω άκοπο πλουτισμό του αφεντικού σου.

Γίνεται λοιπόν εύκολο αντιληπτό οτί η εργασία, ή τουλάχιστον η σύγχρονη εκβιαστική συνθήκη της, είναι μια μορφή τρομοκράτησης των "απο κατω", ωστέ να εξασφαλιστεί η άκοπη και αόρατη καταστολή τους, καθώς ένας εργαζόμενος βρισκόμενος μπροστά στην προοπτική της απόλυσης και άρα της οικονομικής εξόντωσης, πολύ δύσκολα θα διεκδικήσει έστω και μισθολογικές αλλάγες, πόσο μάλλον την πλήρη χειραφέτηση του.

Απέναντι στο παραπάνω ζήτημα, τα προτάγματα ποικίλουν από την συμμετοχή σε ταξικά συνδικάτα με οριζόντιες δομές, χωρίς εργατοπατέρες και αρχηγούς, μέχρι την ολική άρνηση εργασίας με όρους παρανομίας (απαλλοτριώσεις τραπεζών, απαγωγές μεγαλοεπιχειρηματιών), χωρίς κανένα να διεκδικεί δάφνες πρωτοπορίας ή μόνης "ορθής λύσης" και σαφώς χωρίς να παραγνωρίζεται η μερικότητά τους όταν λειτουργούν απομονωμένα από ένα ευρύ ανταγωνιστικό κίνημα.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

Περπατώντας στους δρόμους της μητρόπολης, καλούμαστε να υποστούμε την διαρκή παρακολούθηση από χιλιάδες "άγρυπνα μάτια" .

Μια επαγρύπνηση ενός κράτους που νοιώθει την απειλή να έρχεται από εκεί που ερχόταν πάντα .... από τους ανθρώπους· αυτούς που τόσο πολύ θα τους ήθελε φιλήσυχους και πειθήνιους σε κάθε του προσταγή.

Ας μην κοροιδευόμαστε, οι κάμερες δεν φυτεύτηκαν πάνω απ' τα κεφάλια μας για την μείωση της εγκληματικότητας, έτσι και αλλιώς το παράδειγμα του Λονδίνου με τις 14 εκατομύρια κάμερες αποδεικνύει το αντίθετο.Υπάρχουν εκεί για να θυμίζουν στον κάθε υπήκοο που του μπαίνουν ιδέες : "Ούτε να το σκέφτεσαι, σε βλέπω !!".

Συνάμα κι επειδή η δημοκρατία έμαθε πολλά από την 7ετία της Χούντας, όπου δεν φτάνει η κάμερα της "τροχαίας" ή του δημοσιογράφου, το υπουργειο "προστασίας του πολίτη", επιστρατεύει τα λαγωνικά της Κρατικής Ασφάλειας για να παρακολουθούν σε μόνιμη βάση "κακοποιά στοιχεία" ή ολόκληρες περιοχές.Προφανώς η υποκριτική αστική δημοκρατία όταν μιλάει για την σταλινική Αν.Γερμανία του '80 αναφέρεται σε "πράκτορες της Στάζι", ενώ όταν έχουμε να κάνουμε με την "Ελληνική Δημοκρατία" εν έτει 2010, υπάρχει ο θολός και άχρωμος όρος "αστυνομικοί με πολιτικά".

Πέρα απο τον κρατικό έλεγχο που μπορεί να επιτευχθεί με την χρήση τεχνολογικών μέσων και "ανθρώπινου δυναμικού"(η ανθρώπινη υπόσταση τίθεται υπό αμφισβήτηση), η ίδια η δόμηση της μητρόπολης είναι σχεδιασμένη ωστέ να συμβάλει στην βέλτιστη διαχείριση και απομόνωση πιθανών ανταρσιών. Το κράτος έχει πάρει μαθήματα από τις Δυτικές δημοκρατίες και πρωτεύουσες καθώς και από την αρχιτεκτονική του "πανοπτικού", που χρησιμοποιείται κατά κόρον στις φυλακές. Αντιλαμβάνεται λοιπόν οτί η διαχείριση πλήθους είναι ιδιαίτερα δύσκολη σε πυκνές και χωρίς ρυμοτομία περιοχές.

`Ετσι ενώ από την μία επιχειρεί να "αναπλάσει" και να "αναβαθμίσει" μέσω της εμπορευματοποίησης περιοχές που θα προτιμούσε να ισοπεδώσει (Εξάρχεια, Ψυρρή, Μεταξουργείο), από την άλλη σχεδιάζει προσεκτικά την επέκταση της πόλης με τετράγωνη ρυμοτομία και με μοναδική επικοινωνία των περιοχών να γίνεται με αυτοκινητόδρομους μεγαθήρια διαμελίζοντας την πόλη σε στενά ορισμένες ζώνες κατοικίας , διασκέδασης/κατανάλωσης και εργασίας, αποτρέποντας την επικοινωνιά διαφορετικών κοινωνικών κομματιών (π.χ. ντόπιων εργατών και μεταναστών), οδηγώντας τυχόν διεκδικητικούς αγώνες στην απομόνωση και τελικά στην αποξένωση από την κοινωνία. Τυπικό παράδειγμα αποτελούν η εξέγερση στα Γαλλικά προάστια το 2005, η οποία παγιδεύτηκε στα στενά τους όρια, καθώς η μόνη δίοδος προς τον μητροπολιτικό ιστό ήταν λεωφόροι άμεσα ελέγξιμοι από τον κρατικό μηχανισμό ....

ΝΑ ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ...

Τις προηγούμενες μέρες ήρθαμε αντιμέτωποι με περιστατικά που μας προκάλεσαν οργή αλλά όχι έκπληξη μιας και εντάσσονται πλήρως στο νέο «σοσιαλιστικό» προφίλ του κράτους. Πρόκειται για την εφαρμογή του δόγματος «δημοκρατία και πυγμή», εφαρμογή δηλαδή προληπτικών κατασταλτικών κινήσεων με εκατοντάδες προσαγωγές και συλλήψεις προσπαθώντας να εμπεδωθεί-επιβληθεί η κοινωνική ειρήνη και ασφάλεια με την καταπάτηση βέβαια δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι όταν οι υποσχέσεις για υλική ευημερία παίρνονται πίσω από την εξουσία, ένα άλλο προϊόν - αυτό της ασφάλειας - θα πάρει θέση στα χείλη των κρατούντων και γύρω από αυτό θα χαράξουν και θα εφαρμόσουν τα σχέδια για τον κοινωνικό έλεγχο και τη καταστολή ριζοσπαστικών κομματιών της κοινωνίας. Η όλη διαδικασία αντικατοπτρίζεται ακόμα και στη μετονομασία του υπουργείου δημοσίας τάξης σε υπουργείο "προστασίας του πολίτη". Το ιδεολόγημα της ασφάλειας θέλει τον πολίτη να βρίσκεται σε ένα διαρκή κίνδυνο που προέρχεται από κάποια ασαφή και αόριστη απειλή. Η απειλή αυτή ανάλογα με τις μεθοδεύσεις της κυριαρχίας αλλάζει, αναπροσαρμόζεται, ξεχνιέται ή και ξαναβγαίνει στο προσκήνιο .Είναι οι μετανάστες, είναι οι αναρχικοί, είναι ο λεγόμενος εσωτερικός εχθρός. Η αντιεξέγερση, ως μια σειρά κινήσεων από την κυριαρχία για την αναχαίτιση κάθε εξεγερτικής ορμής περιλαμβάνει εκτός από τις μεμονωμένες επεμβάσεις φυσικής καταστολής, και τη διαρκή προσπάθεια απονοηματοδότησης και εγκληματοποίησης επιλογών και πρακτικών που συνειδητά εχθρεύονται την εξουσία.

Το Σάββατο 5/12 τα Ματ και λοιποί προστάτες εισέβαλαν στο αναρχικό στέκι ρεσάλτο στο Κερατσίνι και έβγαλαν εν είδει «μέγιστου κινδύνου για την Ελλάδα» άτομα από τον χώρο. Στην συνέχεια αλληλέγγυοι οι οποίοι διαμαρτυρήθηκαν και κατέλαβαν το δημαρχείο Κερατσινίου για να δώσουν δημοσιότητα στο θέμα, προσήχθησαν από τις δυνάμεις καταστολής μετά από εκκένωση του δημαρχείου ονομάζοντάς τους καταστροφείς και βανδάλους. Οι δικαστικές αρχές στους 22 που βρέθηκαν στο στέκι απήγγειλαν κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα για παράβαση του «νόμου περί όπλων και εκρηκτικών» ενώ για τα 40 άτομα που συμμετείχαν στην κατάληψη του δημαρχείου Κερατσινίου διώξεις κυρίως πλημμεληματικού χαρακτήρα χρησιμοποιώντας όμως για μερικούς από αυτούς και το ιδιώνυμο της κουκούλας.

Το ρεσάλτο είναι ένας ανοιχτός κοινωνικός και πολιτικός χώρος που υπάρχει εδώ και τέσσερα χρόνια με αιχμηρό λόγο και δυναμικές παρεμβάσεις, χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, έξω από ιεραρχικές, εμπορευματικές σχέσεις και καταναλωτικά μοτίβα. Δεν είναι τυχαία η οργανωμένη κρατική επίθεση στον χώρο αυτό και μάλιστα μια μέρα πριν την συμπλήρωση ενός χρόνου από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και την απαρχή της εξέγερσης του προηγούμενου Δεκέμβρη, θέλοντας για ακόμη μια φορά η εξουσία να διασπείρει τον φόβο και να διασπάσει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Το στέκι αυτό βρίσκεται και δρα σε γειτονιές με έντονα ταξικά χαρακτηριστικά και η παρέμβαση αναρχικών σε αυτές προφανώς και ενοχλούσε και αποτελούσε ένα ακόμα αγκάθι που θα ήταν καλύτερα να ξεριζωθεί. Σίγουρα αποτελούσε μια πληγή για τους "προστάτες μας" το γεγονός ότι το Ρεσάλτο ήταν ο χώρος που πρώτος είχε καλέσει την συγκρουσιακή πορεία που πετροβόλησε το Α.Τ. Νίκαιας ως ελάχιστη απάντηση στην δολοφονία-"αυτοκτονία" μετανάστη από τους αστυνομικούς του τοπικού τμήματος.

Όσον αφορά την κυβέρνηση και τα αντερείσματα της, δικαστικές αρχές και ΜΜΕ διαδραμάτισαν ένα ιδιαίτερο ρόλο ο καθένας, στα γεγονότα που εξελίχτηκαν. Το κράτος και ο Υπουργός Προστασίας του πολίτη έπαιξαν το χαρτί της

...Για την σοσιαλιστική προληπτική επίχειρηση στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο στο Κερατσίνι

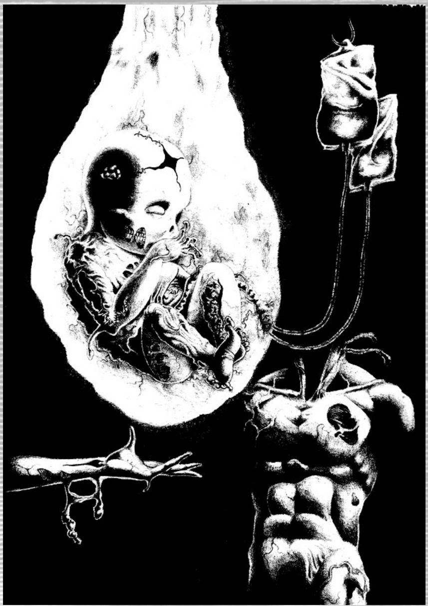
μηδενικής ανοχής και της έντασης της καταστολής στοχοποιώντας συγκεκριμένους χώρους και άτομα. Ήθελαν οπωσδήποτε να δείξουν ότι το κράτος είναι αποδοτικό και άτεγκτο πραγματοποιώντας συλλήψεις, κατηγορώντας ανθρώπους για πράξεις που δεν είχαν διατελέσει, αλλά που υπέθεταν ότι θα διατελούσαν και βρίσκοντας ευρήματα τα οποία βαφτίζονταν ως επικίνδυνο υλικό για παντός είδους επιθέσεις. Έτσι καταδίκαζαν τις προθέσεις τέλεσης ενός αδικήματος και όχι την ίδια την τέλεση του αφού κανείς δεν πιάστηκε επ' αυτοφώρω απλά βρέθηκε στον συγκεκριμένο χώρο, φέρνοντας στο προσκήνιο πρακτικές άλλων εποχών. Οι δικαστικές αρχές επέδειξαν για ακόμη μια φορά ότι είναι πολιτικά υποκινούμενες δίνοντας τη στήριξη όταν χρειάζονταν σε επεμβάσεις στης αστυνομίας αλλά και θέτοντας τέτοιες κατηγορίες ώστε οι τελικές ποινές να εξοντώσουν οικονομικά, φυσικά και ηθικά τον κάθε κατηγορούμενο. Τέλος τα ΜΜΕ έπαιξαν το παιχνίδι της παραπληροφόρησης για ακόμη μια φορά παρουσιάζοντας την κίνηση των ελληνικών αρχών ως μια αδιαφιλονίκητη επιτυχία και δίνοντας τόσες και τέτοιες πληροφορίες ώστε αιτιοκρατικά να οδηγηθεί ο μέσος καναπεδωμένος πολίτης στα δικά τους φτιασιδωμένα συμπεράσματα. Είναι χαρακτηριστικό ότι το στέκι Ρεσάλτο με διακριτή και ευπρόσωπη παρουσία στη γειτονιά ονομάζεται τις πρώτες ώρες στα δημοσιεύματα, παρασκευαστήριο εκρηκτικών και ορμητήριο, ενώ του φορτώνεται και χειροβομβίδα κρότου λάμψης η οποία στην συνέχεια ως δια μαγείας εξαφανίζεται. Θα ήταν απόλυτα γελοίο να πιστεύει κανείς ότι το ανοικτό στέκι του Ρεσάλτο θα επιλέγονταν για να μετατραπεί σε γιάφκα. Τα ΜΜΕ ενώ παρουσίαζαν με μεγάλη λεπτομέρεια τα ευρήματα της αστυνομίας και πως με μια εξαιρετική κίνηση έβγαλαν τους καταληψίες από το δημαρχείο έθαψαν το ψήφισμα του δημαρχείου Κερατσινίου το οποίο καταγγέλλει την διαπραχθείσα καταστολή, αναγνωρίζει τον χώρο ρεσάλτο ως κοινωνικό και πολιτικό και θεωρεί την κατάληψη του δημαρχείου ως «πολιτική πράξη». Ακόμη και το πλέον «έγκυρο» ΑΠΕ-ΜΠΕ το οποίο είναι το πρακτορείο το οποίο μεταδίδει τις ελληνικές ειδήσεις στο εξωτερικό και αντίστροφα εξέδωσε αρχικά «ότι οι καταληψίες βγήκαν ειρηνικά από το δημαρχείο και στην συνέχεια συνελήφθησαν». Άρα τίθενται μερικά ερωτηματικά αν όχι αμφιβολίες για τα ίδια τα περιστατικά, πώς παρουσιάστηκαν και τελικά τι προεκτάσεις έχουν.

Όλα αυτά εντάσσονται στην οργανωμένη κρατική επίθεση ενάντια στο ρεύμα αμφισβήτησης που έχει γεννήσει ο περασμένος Δεκέμβρης, του οποίου τα αίτια παραμένουν, και στην αδυναμία από την κυριαρχία να γίνουν κατανοητές οι οριζόντιες αυτοοργανωμένες δομές που είχαν εφαρμοστεί κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου μέσα στα κατειλημμένα κτήρια και πανεπιστήμια. Να υποσκελίσουν οι κυρίαρχες γραμμές κάθε λόγο σε τοπικό και γενικότερο επίπεδο που έρχεται σε αντίθεση με τα καθιερωμένα και προσπαθεί να δώσει μια άλλη διάσταση και αντιμετώπιση στην καθημερινότητα και το αύριο. Εμείς παρόλα αυτά θα συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε στις γειτονιές μας και στους χώρους δραστηριότητας μας ενάντια σε κάθε εξουσία, ενάντια σε κάθε τι που κατατρώει τις ζωές μας.

Καμία δίωξη στους κατηγορούμενους του Ρεσάλτο και στους καταληψίες του Δημαρχείου Κερατσινίου

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε τον Δεκέμβρη 09 στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου

Σκέψεις προς υπεράσπιση των πρακτικών αντιβίας στη κατεύθυνση της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης

«ΒΙΑ είναι να δουλεύεις 40 χρόνια για ψίχουλα και να αναρωτιέσαι αν ποτέ θα βγεις στη σύνταξη... ΒΙΑ είναι τα ομόλογα, τα κλεμμένα ασφαλιστικά ταμεία, η χρηματιστηριακή απάτη... ΒΙΑ είναι να αναγκάζεσαι να παίρνεις ένα στεγαστικό δάνειο που τελικά το πληρώνεις χρυσό... ΒΙΑ είναι το διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη να σε απολύει όποια στιγμή θέλει... ΒΙΑ είναι η ανεργία, η προσωρινότητα, τα 400 ευρώ με ή χωρίς ένσημα... ΒΙΑ είναι τα εργατικά «ατυχήματα», επειδή τα αφεντικά περιορίζουν τα εξόδά τους εις βάρος της ασφάλειας των εργαζομένων... ΒΙΑ είναι να αρρωσταίνεις από την πολλή δουλειά... ΒΙΑ είναι να παίρνεις ψυχοφάρμακα και βιταμίνες για ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια... ΒΙΑ είναι να μην έχεις λεφτά να αγοράσεις φάρμακα για να επιδιορθώσεις το εμπόρευμα-εργατική σου δύναμη... ΒΙΑ είναι να πεθαίνεις σε ράντζα άθλιων νοσοκομείων, όταν δεν μπορείς να δώσεις φακελάκι».

Προλετάριοι από την κατειλημμένη ΓΣΕΕ, Αθήνα, Δεκέμβρης 2008

Ο τρόπος οργάνωσης της σύχρονης κοινωνίας δεν είναι αποτέλεσμα ελεύθερης και αμοιβαίας συμφωνίας μεταξύ ατόμων.Αντίθετα είναι προϊόν μιας μακραίωνης εξελικτικής διαδικασίας με κύριο χαρακτηριστικό τη διαρκή επιβολή εξουσίας στις κοινωνικές σχέσεις. Οι σχέσεις μεταξύ των κοινωνικών όντων δομούνται κάθετα και ιεραρχικά ούτως ώστε να αναπαράγεται και να συντηρείται η εκμετάλλευση και η υποταγή μεγάλων κομματιών της κοινωνίας προς όφελος μιας μειονοτικής κυρίαρχης ομάδας, αυτής των αφεντικών ,των αυλικών και των υπερασπιστών τους. Η ύπαρξη μιας κοινότητας σε καπιταλιστικό πλαίσιο,όπου η εκμετάλευση ανθρώπου από άνθρωπο αλλά και της φύσης απο τον άνθρωπο θεωρούνται σύμφυτες της προόδου της κοινότητας αυτής, συνιστά από μόνη της ένα βίαιο γεγονός διαρκείας.

Ακόμα, η κυριαρχία θέλοντας να διαφυλάξει τα συμφέροντα της, να διασφαλίσει τη βασιλεία της και την πιστή υποταγή των υπηκόοων της(ενσυνείδητος νομοταγής πολίτης, ακούραστος μισθωτός σκλάβος, εθελόδουλος εθνικός στρατιώτης) διαθέτει στο οπλοστάσιο της πλήθος μηχανισμών που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ασκώντας φυσική ή μη βία συντηρούν τις κοινωνικές συνθήκες της υποταγής. Η παγίωση της λεγόμενης κοινωνικής ειρήνης, είναι μια διαδικασία κατεξοχήν βίαιη και αποτελεί έργο των προηγούμενα αναφερθέντων μηχανισμών, στις τάξεις των οποίων μπορούμε να διακρίνουμε τους θεσμισμένους και εμφανείς κρατικούς μηχανισμούς αλλά και μη κρατικούς και λιγότερο ευδιάκριτους μηχανισμούς.Ανάλογα με την περίσταση, κράτος και αφεντικά επιλέγουν κάτι διαφορετικό από την κατασταλτική τους φαρέτρα, τις περισσότερες φορές ένα συνδυασμό από τα «βέλη»-μηχανισμούς που αυτή περιλαμβάνει, στοχεύοντας ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια και υποκείμενα ασκώντας απροκάλυπτα ή κεκαλυμμένα, βία.

Πρόκειται για την κατασταλτική βίαιη δράση της αστυνομίας με την παρουσία μονάδων κατοχής(ΜΑΤ) σε κάθε γωνία της μητρόπολης, που ξυλοκοπούν διαδηλωτές και δηλητηριάζουν τον αέρα και τα πνευμόνια μας με χημικά, με τις δολοφονίες μεταναστών σε τμήματα και συνοριακές γραμμές που βαφτίζονται ατυχήματα και αυτοκτονίες, τα καουμποϋλίκια των ειδικών φρουρών που δολοφονούν (Ηρακλής Μαραγκάκης, Κρήτη, 2003 , Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος , Εξάρχεια , 2008). Πρόκειται για την βίαιη δράση των δικαστικών που ολοκληρώνουν τη δουλειά των ένστολων καθαρμάτων της αστυνομίας, μοιράζοντας απλόχερα εξοντωτικές ποινές, που εθελοτυφλούν μπροστά σε εξόφθαλμα κατασκευασμένα κατηγορητήρια και μεροληπτούν ανάλογα με την ταυτότητα , πολιτική, ταξική, φυλετική του κατηγορουμένου.Πρόκειται για τις τράπεζες, τους νόμιμους ληστές και τοκογλύφους που με τα δάνεια και τις πιστωτικές αλυσοδένουν οικονομικά μεγάλο μέρος της κοινωνίας και συνιστούν ένα διαρκή εκβιασμό επίπλαστης υλικής ευημερίας που ζητά σε αντάλλαγμα τη παράδοση του χρόνου και της ίδιας μας της ζωής στη παραγωγή πλούτου για τα αφεντικά μας και την αποπληρωμή των οφειλών στις τράπεζες.Πρόκειται για τις έωλες υποσχέσεις απόκτησης εμπορευμάτων στους καπιταλιστικούς ναούς του κέρδους(πολυκαταστήματα), του καταναλωτισμού και της στυγνής εκμετάλλευσης

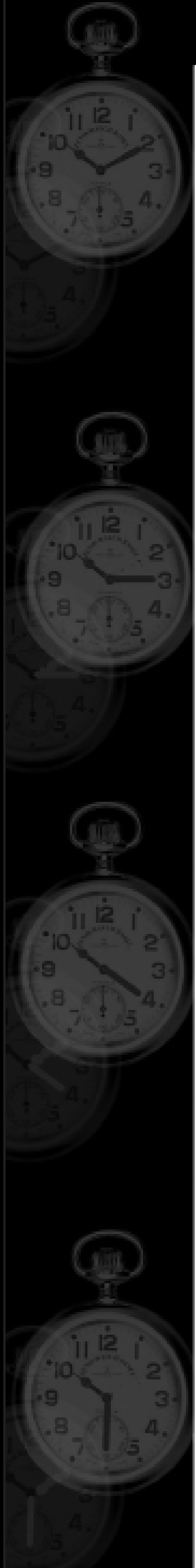
των εργαζομένων.

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη, πλήθος κοινωνικών όντων συνέρευσε στους δρόμους της αθήνας και των άλλων μεγάλων πόλεων της επικράτειας, και με όχημα τις τις συγκεντρώσεις, τις πορείες, και τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, επιλέγει να αντιπαρατεθεί ανοικτά σε όλους τους παραπάνω μηχανισμούς που τον καταπιέζουν και τον υποδουλώνουν καθημερινά. Η αντιπαράθεση αυτή, που γιγαντώνεται και εξελίσσεται σε εξέγερση, είναι μέρος και παράγωγο του κοινωνικού ανταγωνισμού μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων. Λαμβάνοντας υπόψην ότι οι κάθε λογής εξουσιαστές δεν έχουν καμία διάθεση υπαναχώρησης στις τακτικές που εφαρμόζουν, είναι δεδομένος ο βίαιος και σφοδρός χαρακτήρας της σύγκρουσης στο επίπεδο του λόγου και της πράξης.Οι εξεγερμένοι καταφέρονται επιθετικά ενάντια σε κάθε τι που τους καταπιέζει, με πρώτη πρώτη την ίδια την αστυνομία και το θεσμικό της ρόλο ως νόμιμου και αποκλειστικού χρήστη βίας. Ας μην ξεχνάμε ότι αφορμή για την πυροδότηση των, από τα πρίν εύφλεκτων, κοινωνικών συνθηκών στάθηκε η δολοφονία του Αλέξαδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από ένστολο μαντρόσκυλο της αστυνομίας. Έτσι λοιπόν, οι συγκρούσεις διαχέονται στον μητροπολιτικό ιστό, επιστρέφοντας το ελάχιστο ποσοστό αντιβίας στην εξουσία, στο κράτος, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Οι διμοιρίες των ΜΑΤ που αποστέλλονται μαζικά από το κράτος για να κατευνάσουν την κοινωνική έκρηξη και να καταστείλουν τις εξεγερτικές αιχμές όπου κι αν αυτές εμφανίζονται, αντιμετωπίζονται ανάλογα και δίκαια με βροχή από πέτρες και κοκτέιλ μολότοφ. Σύμβολα και εκφραστές της κρατικής και καπιταλιστικής βαραβαρότητας που βίαια επιτείνουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση στη κοινωνία, σφυροκοπούνται ανηλεώς από πλήθος κόσμου, που συγκρούεται μαινόμενο και δε γνωρίζει τους επίκτητους και κίβδηλους διαχωρισμούς, ντόπιος ή μετανάστης, λευκός ή μάυρος, άντρας ή γυναίκα, νέος ή γέρος, έμπειρος ή άπειρος. Υπουργεία και κτίρια δημόσιων οργανισμών, τράπεζες και κτίρια πολυεθνικών, καταστρέφονται και πυρπολούνται. Μεγάλες αντιπροσωπείες αυτοκινήτων και πολυκαταστήματα λεηλατούνται και καταστρέφονται.Προπύργια της καταναλωτικής ευμάρειας ταυτόχρονα όμως και κοινωνικού αποκλεισμού(οδός Ερμού) και προμετωπίδες του θεάματος (χριστουγεννιάτικο δέντρο στη πλατεία συντάγματος) βρίσκουν τη πραγματική αξία χρήσης τους. Η ιδιαίτερα στοχευμένη χρήση αντιβίας, αφενός αποδεικνύει τον εργαλειακό της ρόλο στα κινήματα και τις εξεγέρσεις - πρόκειται για μέσο και όχι σκοπό - αφετέρου το απελευθερωτικό περιεχόμενο της ίδιας της επιθετικής πράξης.Η επίθεση υποδεικνύει σαφώς τους υπαίτιους και τους θιασώτες του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης και αποτελεί ταυτόχρονα μικρό αλλά πολυσήμαντο πλήγμα εναντίον τους. Διατρανώνεται ακόμα η πεποίθηση ότι ουσιαστικά δεν υπάρχει κανένας σεβασμός για τους θεσμούς αυτούς, που συνθλίβουν βίαια και καθημερινά τις ζωές μας.Μόνο εξαναγκασμός. Όταν τη στιγμή της γενικευμένης σύγκρουσης και άσκησης αντιβίας η εξουσία βάλλεται, ο εξαναγκασμός αίρεται, και τα κοινωνικά υποκείμενα επιτίθενται εκ νέου στα υπουργεία,τις τράπεζες, τα αστυνομικά τμήματα και τα πολυκαταστήματα, συνειδητοποιώντας ότι το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι η σύντομη χαρά της καταστροφής τους.

Είναι ανάγκη να καταστρέψουμε το υπάρχον εξουσιαστικό σύστημα και στο πλαίσιο του κοινωνικού ανταγωνισμού που δεν επιδέχεται ειρηνικής επίλυσης, τουλάχιστο από τη πλευρά των εξουσιαστών, η αντιβία κρίνεται απαραίτητη ως μέσο για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

γιατί οι φυλακές δεν είναι παρα ο ακρογωνιαίος λίθος ενός «πολιτισμού» που τιμωρεί όσους έχουν πειστεί πως ‘τα δίκια και οι χαρές αυτού του κόσμου ζυγιάστηκαν και βρέθηκαν λειψα’ ...

Είναι πλέον προφανής ο πόλεμος που διεξάγεται εδώ και χρόνια ενάντια σε κάθε σκέψη και πράξη που θα απειλούσε το σύστημα αξιών αυτου του πολιτισμού. Ένα συστημα που συντηρεί και διαιωνίζει την σαπίλα του μέσα απο τις σχέσεις εξουσίας ,την εκμετάλλευση , την καταπίεση και τις οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες. Εδώ και μήνες –ιδιαίτερα μετα από την εξέγερση του δεκέμβρη- εξελίσσεται μια στρατηγική του κράτους που επιτίθεται σφοδρά και πλέον απροκάλυπτα ,σε όλα αυτά τα άτομα που επέλεξαν να δρουν αντισυστημικά και ακηδεμόνευτα προσπαθώντας να στοχοποιήσει συγκεκριμένους πολιτικούς χώρους και να καταστείλλει και να φιμώσει ό,τι ξεσκεπάζει την χρεωκοπία του.Το αποκορύφωμα αυτής της προσπάθειας είναι ο πλήρης αποκλεισμός και η απομόνωση αυτών των ατόμων που επιτυχγάνεται με τον εγκλεισμό τους.

Για όσους επέλεξαν είτε συνειδητά είτε αυθόρμητα έναν δρόμο ζωής ,σκέψης και δράσης που δέν διασταυρώνεται με τον κυρίαρχο δρόμο της εξουσίας ,για όσους αρνούνται να παγιδεύσουν τα ονειρα τους στις διαστάσεις ενός εμπορεύματος , για όσους δεν οριοθέτησαν τις επιθυμίες τους συμφωνα με τις επιταγές αυτού του συστήματος, η δημοκρατία «φροντίζει» και επιδεικνύει το αποκρουστικο της πρόσωπο, υψώνοντας φυλακές...

Οι νόμοι ,διαμορφωμένοι και σαφώς ορισμένοι από τα πάνω , υπάρχουν για να προστατεύουν και να συντηρούν το αξιακό συστημα .Θέτουν ένα πλαίσιο με βάση το οποίο δομείται η κοινωνία ,γεμάτο πρέπει και απαγορεύσεις ,υποδεικνύοντας έναν σαφή τρόπο ζωής ωστε να διασφαλίζεται η μακροημέρευση αυτού του πολιτισμού. Για παράδειγμα ο νόμος περι κλοπής υπάρχει κατ΄αποκλειστικότητα για να σου δείχνει ότι για να υπάρχεις σ΄αυτήν την κοινωνία πρέπει να δουλεύεις και να υπηρετείς την διαδικασία παραγωγής. Ένα τέτοιο όμως καθεστώς που σε περιορίζει για το πως θα ζείς μόνο και μόνο για να καταφέρει την επιβίωση του δεν θαμπορούσε παρα να είναι καθ΄όλα ανελεύθερο. Σε πολλές περιπτώσεις είτε οι ήδη υπάρχοντες νόμοι αυστηροποιούνται είτε διαμορφώνονται καινούριοι αναλόγως με την κοινωνική κατάσταση και πάντα προς όφελος των κυρίαρχων ώστε να τρομοκρατήσουν , να φοβήσουν και τελικά να επιτύχουν τον πλήρη έλεγχο και υποταγή. Για παράδειγμα ο τρομονόμος. Ο νόμος αυτός ψηφίστηκε το 2001 και τροποποιήθηκε το 2004 οπού και μπήκε πρώτη φορά σε εφαρμογή. Ο τρομονόμος αφ΄ενός ενεργοποιειται με τελείως ασαφή και αυθαίρετα κριτήρια και αφ΄ετέρου από την στιγμή ενεργοποίησής του ακολουθείται μιας σειρά ειδικών διατάξεων και ειδικής μεταχείρισης. Σκοπός του κράτους ,η διευρυνση του πεδίου ελέγχου και καταστολής -ακόμα και προληπτικά- ,και ο εκφοβισμός όλων όσων εξεγείρονται απέναντι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Έτσι όσοι δεν συμορφόνονται με τους νόμους και προσπαθούν να αποδράσουν από την μοίρα τους και να διεκδικήσουν τη ζωή τους έιτε ατομικά είτε συλλογικά ,ποινικοποιούνται, καταστέλλονται, φυλακίζονται.Οι φυλακές είναι χώροι που η δημοκρατία τιμωρεί παραδειγματικά τα άτομα που δεν θέλησαν ή δεν κατάφεραν να προσαρμοστούν ή να υποταχθούν σ΄αυτο το μοντέλο κοινωνίας. Οι φυλακές είναι οι χώροι που εγκλωβίζεσαι στο βασίλειο του νεκρού χρόνου, της χαμένης ημέρας ,της καταστολής των συναισθημάτων ,της απαξίωσης των ανθρώπινων σχέσεων.Με λίγα λόγια η εξουσία προσπαθεί να σε εκβιάσει : ή θα ζεις σε αυτην την κοινωνία με τους δικούς της όρους ή καθόλου.

«Όλοι οι κρατούμενοι στερούνται τα πάντα στη φυλακή. Η φυλακή είναι σα να σου στερεί τη ζωή. Δεν είναι μόνο εκδίκηση ,δεν είναι τιμωρία ,δεν είναι τίποτα απ΄όλα αυτά.Σου στερούνε απλά και νέτα σκέτα τη ζωή. Σου στερούν

τις αισθήσεις ,σου στερούν να νιώθεις, να αισθάνεσαι οτιδήποτε.Άρχισα να μη νιώθω τίποτε .Ότι δεν έχεις στη φυλακή ότι δεν μπορείς να έχεις ,τα διαγράφεις.Δεν έβλεπα φεγγάρι, δεν συναντούσα ανθρώπους,ένα ένα τα διέγραφα ,δεν έμεινε τίποτα. Έβγαινα έξω πάγωνα και ένιωθα άνθρωπος.Επειδή είχε χειμωνιάσει κιόλας ,όταν έβρεχε και τύχαινε να είμαι στο προάυλιο εκείνη την ώρα πρωι πρωι εγώ καθόμουνα και βρεχόμουνα μέχρι το κόκαλο για να νιώσω ότι κάτι αισθάνομαι» Α. Σωτηροπούλου

Απ΄την άλλη τα κολαστήρια νομιποιούνται από τον κοινωνικό καθωσπρεπισμό ,νομιμοποιούνται από τους εθελότυφλους που επιμένουν να αποδέχονται το μύθο του δυτικού κόσμου περι ισονομίας και ισων δικαιωμάτων κλείνοντας επιδεικτικά τα μάτια απέναντι στην πραγματικότητα των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων , του ρατσισμού και των έμφυλων διαχωρισμών. Γιατί η εικόνα που πλάθεται για την φυλακή μέσα από τα μάτια των ΜΜΕ και της εξουσίας δεν θα μπορούσε παρα να είναι κάλπικη και σαθρή. Γιατί τα κολαστήρια δεν γεμίζουν από μεγαλοεγκληματίες , δολοφόνους , βιαστές , δεν γεμίζουν με τέρατα. Αλλά οι «εγκληματίες» πρεπει να υπάρχουν ώστε η κοινωνία να αναζητά την ασφάλεια στην αγκαλιά του κράτους.

Και οι φυλακές γεμίζουν ... ξεχειλίζουν με μικροαπατεώνες , ληστές τραπεζών ,κλεφτρόνια, πορτοφολάδες , γυναίκες και αντρες που εκδίδονται , με χρήστες ναρκωτικών , με διαρρήκτες . Οι φυλακές χώρεσαν αυτούς που η δράση τους πλήττει την κοινωνική ομαλότητα και κανονικότητα ,χώρεσαν τους συντρόφους μας που συμμετείχαν στον αγώνα με κατεύθυνση την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση .

Τα κολαστήρια του κράτους ουσιαστικά αποτελούν μια μικρογραφία της κοινωνίας. . Λειτουργούν και δομούνται με βάση τα ίδια χαρακτηριστικά που επιβάλλονται στην κοινωνία και μάλιστα με πολύ πιο οξυμένο τρόπο γιατί λαμβάνουν χώρα μέσα από τη σκοπιά του εγλεισμού. Ο απόλυτος έλεγχος με κάμερες ,συνεχή επιτήρηση από τους φύλακες , η πλήρης εξουσία των ανθρωποφυλάκων , η επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα όπου είναι προκαθορισμένο τι ώρα θα ξυπνήσεις ,τι ώρα θα φάς ,τι φαι θα φάς ,τι ώρα είναι ο προαυλισμός τελικά οδηγούν σε ηθική και ψυχολογική εξόντωση. Ακόμα και οι ίδιες συνθήκες φυλάκισης εντείνουν ακόμα πιο πολύ αυτο το ασφυκτικό και ανελεύθερο καθεστώς. Η υπερπλήρωση των κελιών και το τσουβάλιασμα των εγκλείστων, οι πειθαρχηκές ποινές , οι εξευτελισμοί από τους φύλακες, τα ψυχοφάρμακα που προσφέρονται αφειδώς,ακόμα και οι βασικοί παράγοντες διαβίωσης ειναι ελλειπείς. Αυτά είναι κάποια λίγα χαρακτηριστικά όσον αφορά την διαβίωση στην φυλακη που σε καμία περίπτωση δεν αποτυπώνουν με σαφήνεια την πραγματικότητα των κολαστηρίων.Η πραγματικότητα αυτή διατυπώνεται με ακρίβεια μέσα από την φωνή των κρατουμένων.Μέσα από την κραυγή των κρατουμένων κατα την διαρκεια της εξέγερσης που πραγματοποίησαν ,μέσα από το ουρλιαχτό τους όταν διεξήγαγαν πανελλήνια απεργία πείνας το περασμένο νοέμβρη χρησιμοποιώντας τα κορμιά τους για οδοφράγματα. Μέσα λοιπόν στις φυλακές υπαρχουν άτομα που συνεχίζουν να αγωνίζονται για την αξιοπρέπεια , για την ελευθερία.

Όλοι λοιπόν οι αγώνες μέσα και έξω από την φυλακή αφήνουν μία παρακαταθήκη , ικανή να εμποδίσει το κράτος και τους μηχανισμούς του να ξεφουσκώσουν την δυναμική αυτων των αγώνων που το αποσταθεροποιούν και το ρηγματώνουν.

Η έννοια της εγκληματικότητας δεν αναφέρεται σε εγκληματίες ,σε είδη ψυχολογικών και κοινωνικών μεταλλάξεων που θα αποτελέσουν αντικείμενο της επιβολής ποινικών κυρώσεων.Με τον όρο εγκληματικότητα πρέπει να εννοήσουμε το διπλό σύστημα ποινής -εγκληματία.Ο ποινικός θεσμός με τη φυλακή στο κέντρο του παράγει μια κατηγορία ατόμων που αποτελούν με αυτήν ένα κύκλωμα:η φυλακή δεν σωφρονίζει.υπενθυμίζει ακατάπαυστα τα ίδια πράγματα.δημιουργεί σιγά σιγά έναν περιθωριοποιημένο πληθυσμό που χρησιμεύει ούτως ώστε να ασκηθεί πίεση στις μη ανεκτές "αρρυθμίες" ή "ανομίες".
Φουκώ

Γράμμα του προφυλακισμένου συντρόφου Παναγιώτη Μασούρα

"Carcesse, tu trembles?
Tu trembleras bien davantage,
si tu savais ou je te mene"
-Turenne-

Αιχμάλωτος εντός των τειχών στα μοντέρνα κέντρα αναμόρφωσης παραβατών της δημοκρατίας. Οι μέρες, οι μήνες και τα χρόνια θα αυτοκτονήσουν σταδιακά, με πειθαρχία αντικρίζοντας το περήφανο ανάστημα των επαναστατών που στήνουν καρτέρια για να παγιδεύσουν το αδύνατο. θα αυτοκτονήσουν αγκαλιά με τον απόηχο της νεκρικής σιγής των υποταγμένων φυλακισμένων.

Ο ανεπίσημος πόλεμος ενεδρεύει παντού. Όπισθεν των πολιτικών συμφερόντων και των διακομματικών στοιχημάτων. Η φρενίτιδα της παραπληροφόρησης και η ανηλεής πλύση εγκεφάλου είναι γεγονός. Οι τυμβωρύχοι των media σφυροκοπούν με διάρκεια και μεθοδικότητα τα εκλεπτυσμένα κελιά του κοινωνικού ιστού, διψώντας για περισσότερο φόβο και ανασφάλεια κάνοντας επίκληση για κοινωνική ευαισθησία και συνοχή απέναντι στο μοντέλο της «νεοτρομοκρατίας».Ήδη ο απόηχος των αφηγήσεών τους από τα κέντρα διαχείρισης και κατασκευής ήθους ξεχειλίζει από έξαλλες φαντασιώσεις.
Η συνθήκη είναι ξεκάθαρη. Το σπίτι θα μετονομαζόταν σε γιάφκα, οι φιλικές και συντροφικές σχέσεις σε εγκληματική οργάνωση και τα αποτυπώματα που βρέθηκαν σε αυτό θα παρουσιάζονταν ως ακλόνητα ενοχοποιητικά στοιχεία για συμμετοχή στην οργάνωση «Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς».
Άνθρωποι εξακολουθούν να βρίσκονται προφυλακισμένοι, άλλοι να καταζητούνται λόγω των αποτυπωμάτων και μόνο που βρέθηκαν στο σπίτι, ενώ κάθε φορά που χτυπάει η οργάνωση από τη Δ.Ε.Ε.Β. ξεφυτρώνει απαντητικά και ένα νέο ένταλμα. Μια υπόθεση που στρώνει το έδαφος για να ισχυρίζονται με βεβαιότητα οτιδήποτε δεν μπορούν να αποδείξουν λογικά. Μια παρακαταθήκη που θα επιτρέπει στο μέλλον να στηρίζουν επικοινωνιακά και κατ' επέκταση νομικά, τα κακουργήματα με το καρότσι.
Έπειτα από τη σύλληψη μας η σκυτάλη δόθηκε. Το υπουργείο προστασίας του οπλίτη θα δώσει εντολή για προληπτικές προσαγωγές τον δεκέμβρη, θα εισβάλλει στη «γιάφκα» στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο, θα επικηρύξει τα scalp των συντρόφων μας για 600 ψωροχιλιάρικα, θα μιλήσει για διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα και για «κοινό επαναστατικό ταμείο». θα κάνει λόγο για πόλεμο.
Καθιερώνει τους μπάτσους της γειτονιάς και καλεί κάθε επίδοξο οπλίτη να συνεργαστεί με πρόταγμα την κοινωνική ειρήνη και ασφάλεια. Προσπαθεί να ακρωτηριάσει τον επαναστατικό χώρο επιδιδόμενο ύπουλα στην αποπολιτικοποίησή του κάνοντας λόγο για ιδεολόγους απ τη μια και βανδάλους απ την άλλη, θεωρώντας πως από μόνες τους οι επαναστατικές δυνάμεις θα οδηγήσουν τις δομές και την υπόστασή τους στο βωμό της κοινωνικής ευημερίας.
Στόχος της εξουσίας δεν είναι η εξάρθρωση της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» ούτε συγκεκριμένων ανθρώπων. Ο στόχος της είναι να απομονώσει και να αδρανοποιήσει οτιδήποτε «αντικανονικό» και εν δυνάμει επαναστατικό. Από τις ομάδες που συλλογικοποιούν τον ατομικισμό τους, τα στέκια, τις καταλήψεις, τα επιθετικά μπλοκ των πορειών και τέλος τους εν δυνάμει νέους συμπολεμιστές συντρόφους.
Τα παιχνίδια κάτω από το τραπέζι δεν είναι σε θέση να μας ξαφνιάσουν, ούτε να μας αφήσουν έκπληκτους. Ανέκαθεν γνωρίζαμε την χειρουργική επικοινωνιακή ακρίβεια που χρησιμοποιεί η εκάστοτε πολιτική εξουσία προκειμένου να αποιδεολογικοποιήσει τον επαναστατικό χώρο.
Η εξόντωση και η εκδικητικότητα του πολέμου πρωταγωνιστούν βάλλοντας κατά των νευραλγικών αξιών της βιωματικής καθημερινότητας μας. Αυτήν της αξιοπρέπειας και της ριζοσπαστικοποιημένης συνείδησής μας.
Να σταθούμε πρακτικά πολέμιοι στους δεσμοφύλακες των ψυχών μας.
Οι ιαχές του πολέμου πρέπει να ακουστούν αρμονικά μέσα και έξω από τα κάγκελα.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΡΑ, ΠΑΝΤΟΥ, ΠΑΝΤΑ.
ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ».
ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΚΗΡΥΓΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ.
ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ.
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ.
ΑΓΚΑΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ.

Παναγιώτης Μασούρας

Φυλακές Αυλώνα, Φεβρουάριος 2010

Γράμμα του συντρόφου Χάρη Χατζημιχελάκη

"Βελτιώνουν τη μέθοδο...

Αίσθηση προκάλεσε η προφυλάκιση του 21χρονου, που κατηγορείται για συμμετοχή στην οργάνωση "Συνομωσία Πυρήνων της φωτιάς" με επιβαρυντικά στοιχεία ανάλογα με εκείνα που δε στάθηκαν ικανά να κλείσουν στη φυλακή άλλα δύο άτομα για την ίδια υπόθεση προσφάτως.

Δηλαδή με αποτυπώματα σε κινητά αντικείμενα. Φαίνεται ότι αυτή τη φορά αναπτύχθηκε έντονο παρασκήνιο και έγινε συνάντηση παραγόντων της εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας την περασμένη Δευτέρα πριν από τη σύλληψη του νεαρού, ώστε να διασφαλιστεί η προφυλάκιση.Δεν άντεχε ο αντιτρομοκρατικός μηχανισμός, όπως δείχνουν τα πράγματα, τρίτη μη προφυλάκιση συλληφθέντος σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Γι' αυτό και η κρίσιμη προκαταρκτική συνάντηση αρμοδίων δικαστικών και στελεχών της ΕΛ.ΑΣ. Το θέμα είναι ότι μεθοδεύονται και άλλες συλλήψεις στην πλατφόρμα αυτής της συνάντησης."

Ελευθεροτυπία 6/2/2010

Τη σύλληψη των τεσσάρων (εμού συμπεριλαμβανομένου) πρώτων κατηγορουμένων για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση "Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς" ακολουθεί ένα κλίμα τρομοϋστερίας από πλευράς τόσο του έντυπου τύπου όσο και της τηλεόρασης. Διεκδικώντας για άλλη μια φορά το ρόλο του ρουφιάνου και δημαγωγού ζητούν συλλήψεις, προφυλακίσεις και παραδειγματική τιμωρία. Ταυτόχρονα "έγκυροι" κίτρινοι δημοσιογράφοι στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν κλίμα και να κερδίσουν νούμερα αναπτύσσουν παραφιλολογίες περί διασυνδέσεων με άλλες επαναστατικές οργανώσεις αλλά και το κοινό έγκλημα, για λεφτά που προέρχονται από ληστείες, για όπλα, για παιδομάζωμα βομβιστών και για μωρά της τρομοκρατίας.

Εν μέσω λοιπόν της καταλασπωμένης αυτής προπαγάνδας, προερχόμενης από βδελυρά γραβατωμένα τηλεσκουλήκια σε συνεργασία με καρεκλοκένταυρους διοικητές της ΕΛ.ΑΣ, το σπίτι μου παίρνει την ονομασία "γιάφκα". Παρόλη, όμως, την προσπάθεια τόσο των δελτίων των 8 όσο και της χολής, που ονομάζουμε εφημερίδα, να πείσουν και τον τελευταίο τηλεορασόπληκτο νοικοκυραίο για το αντίθετο, το οίκημα της οδού 25ης Μαρτίου ήταν το ΣΠΙΤΙ μου και όχι γιάφκα κάποιας οργάνωσης, ούτε οπλοστάσιο, ούτε αποθήκη πυρομαχικών.

Με βάση ένα και μόνο εύρημα, όμως, το σπίτι βαφτίζεται γιάφκα και όποιος έχει πατήσει το πόδι του έστω και μια φορά φορτώνεται (άνευ,φυσικά, στοιχείων) το μισό ποινικό κώδικα. Τέτοια παραδείγματα είναι και τα εντάλματα, που ακολούθησαν τη σύλληψή μου και εκδόθηκαν με βάση αποτυπώματα σε κινητά ή ακίνητα αντικείμενα. Τρία από αυτά εκτελούνται (σε διαφορετικούς χρόνους) και ένα ακόμη άτομο προφυλακίζεται, αναδεικνύοντας για μια ακόμη φορά το ρόλο της "ανεξάρτητης" δικαιοσύνης, να καλύπτει την ανικανότητα της ΕΛ.ΑΣ κλείνοντας για 1 μήνα στη φυλακή έναν 20χρονο για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις.

Είναι ξεκάθαρο, ότι ο Δεκέμβρης του '08 και η δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου από τον "σερίφη" ειδικό φρουρό Ε. Κορκονέα, προκάλεσε ένα έντονο κοινωνικοπολιτικό ρήγμα στην ήδη αποσταθεροποιημένη ελληνική πραγματικότητα. Το γεγονός ότι όλο και περισσότερος κόσμος βγαίνει από την απάθεια, την αδιαφορία και το βόλεμα του καναπέ του, ότι ένας ολόκληρος πολιτικός χώρος ριζοσπαστικοποιείται με αφετηρία τα Δεκεμβριανά, ότι οι ήδη υπάρχουσες επαναστατικές οργανώσεις εντείνουν τη δράση τους, ενώ ξεπηδούν και καινούριες, ότι η επιλογή της επίθεσης γίνεται αργά αλλά σταθερά κεκτημένο, φοβίζει τους υπερασπιστές του καπιταλιστικού τερατουργήματος,που σήμερα ονομάζουμε κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Έτσι φτάνουμε στις μεγαλόστομες δηλώσεις του υπουργού προστασίας του πολιτεύματος (και όχι του πολίτη, όπως θα ήθελαν να πιστέψουμε) αμερικανοτσολιά Μ. Χρυσοχοΐδη περί "πάταξης της τρομοκρατίας" περί "εκσυγχρονισμού της αστυνομίας", περί "τάξης και ασφάλειας". Έχοντας ξεφτιλιστεί από τις απανωτές αποτυχίες και εξαιτίας της ανάγκης τους να δείξουν, ότι παράγουν έργο, οι πάλαι ποτέ πραίτωρες της "λαϊκής δεξιάς" μετατρέπονται γρήγορα σε σοσιαλιστικού προσωπείου συνεχιστές του Παπαδόπουλου, αφού οι τακτικές, που ακολουθούν μόνο μνήμες από την εποχή της χούντας ξυπνούν. Επικηρύξεις συντρόφων έναντι αμύθητων ποσών (600.000 ευρώ), μαζικές προληπτικές προσαγωγές στις πορείες του Δεκέμβρη, εφόδους σε στέκια εντός και εκτός ασύλου με γελοίες προφάσεις και τέλος μια μαζική παραγωγή ενταλμάτων και σωρεία προφυλακίσεων για την υπόθεση της "Συνομωσίας των Πυρήνων της Φωτιάς" με εφαλτήριο ένα γελοίο και αστήρικτο ισχυρισμό, ότι το σπίτι μου αποτελεί "γιάφκα" της οργάνωσης.

Στο σημείο αυτό θέλω να ξεκαθαρίσω, ότι δε μου αρέσουν οι μεμψιμοιρίες και τα κλαψουρίσματα περί δικαιοσύνης και νομιμότητας στις διαδικασίες και ο μόνος λόγος, που αναφέρω όλα τα παραπάνω, είναι ακριβώς για να δείξω πόσο επίπλαστοι και ψεύτικοι είναι οι όροι του δίκαιου και νόμιμου, αφού βρισκόμενοι σε διαρκή αλληλεπίδραση με την κοινή γνώμη είναι το ίδιο εύπλαστοι και ευμετάβλητοι με την ίδια. Πόσο μάλλον όταν για τη χειραγώγηση της τελευταίας αρκεί ένα και μόνο δελτίο των 8.

Τελικά αυτό που έχει και τη βαθύτερη ουσία δεν είναι η καταστολή που δέχεται ο αναρχικός ή και ο ριζοσπαστικός χώρος γενικότερα, αλλά η απάντηση που ο ίδιος θα δώσει. Είναι λογικό και αυτονόητο, ότι ο κρατικός μηχανισμός χρησιμοποιεί και θα συνεχίσει να χρησιμοποιεί κάθε δυνατό μέσο για να εντείνει την καταστολή και να σπείρει το φόβο σε όσους συνεχίζουν να αντιστέκονται. Αν τα μέσα, που θα χρησιμοποιήσει είναι νόμιμα ή παράνομα, αν ο τρόπος που θα κινηθεί είναι ξεκάθαρος ή σκιώδης, δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει περισσότερο από όσο πρέπει για να προστατευτούμε εμείς οι ίδιοι. Αντίθετα, αυτό που πρέπει να μας ενδιαφέρει, είναι να ανταποδώσουμε τα χτυπήματα που δεχόμαστε όσο το δυνατόν με μεγαλύτερη σφοδρότητακαι αποτελεσματικότητα. Να αρνηθούμε τη λογική της θυματοποίησης, να αρνηθούμε να ζούμε με το φόβο και την ανησυχία, να επικεντρώσουμε τις δυνάμεις μας στην κλιμάκωση της δράσης μας, αφού καλύτερη απάντηση στην εντατικοποίηση της καταστολής δεν υπάρχει.

Στη βάση, λοιπόν, των παραπάνω, ας προτάξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη, ας οργανώσουμε τους εαυτούς μας όσο καλύτερα μπορούμε, ας αρνηθούμε τη λογική του φόβου και της υποταγής, ας επιτεθούμε σε ό,τι καταστέλλει τις επιθυμίες μας, τα πάθη και τις ανάγκες μας για ελευθερία και για μια περήφανη ζωή.

"Πρέπει να ζητάτε τον εχθρό σας και πρέπει να αρχίσετε τον πόλεμό σας και τον πόλεμο για τις ιδέες σας! Κι αν νικηθεί η ιδέα σας, η τιμιότητά σας πρέπει να καλεί ακόμα τον θρίαμβο!"

Φ. Νίτσε

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ Π. ΜΑΣΟΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΜΟΥ, Ε. ΓΙΟΣΠΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ξέρουμε ότι οι σύντροφοί μας δεν ξοδεύουν τη ζωή τους πίσω από τα κάγκελα για τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορήθηκαν, αλλά γιατί αποτελούν ένα αγκάθι στο πλευρό της εξουσίας. Το σύστημα φοβάται αυτό που δε γνωρίζει και ποτέ δε θα καταλάβει : τους χιλιάδες τρόπους που μπορεί να χτυπηθεί χωρίς κανείς να δίνει ή να δέχεται εντολές. Όποια και όσα μέτρα και αν εφαρμόσουν οι φιλόδοξοι υπηρέτες του δε μπορούν να κάνουν τίποτα για να ελέγξουν την άγρια ανταρσία ενάντια στο υπάρχον. Το μόνο που πετυχαίνουν είναι να ωθούν όλους εμάς, τους απανταχού συντρόφους και εξεγερμένους στο να οξύνουμε τα βήματα μας προς την ανατροπή και την καταστροφή της τάξης και του καθεστώτος. Το πάθος μας για ελευθερία και η αποστροφή μας απέναντι στις φυλακές, τους μπάτσους και όλους τους συνεργούς τους συνεχίζουν να μεγαλώνουν. Εξέγερση τώρα ! Να καταστρέψουμε όλες τις φυλακές...

Αναρχικοί από το Brixton

...Στον Χάρη που περιμένουμε να ανταμώσουμε γρήγορα

Σε όσους βρίσκονται έγκλειστοι στα κάτεργα της δημοκρατίας

Σε όσους επιλέγουν τα μονοπάτια της ελευθερίας